

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKI

Nihat Erim: «Gensoru'ların
geri alınması, bir daha veril-
mez anlamına gelmez» dedi.
Demoklesin kılıcı!

Hayat merdivenini
emin adımlarla
çıkabilmek için:
TASARRUF...

Tasarrufların
verimli
olması için:
TÜRKİYE
İŞ BANKASI

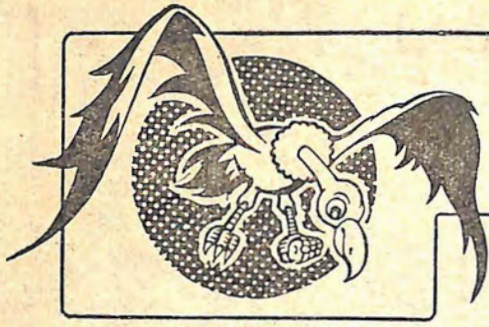
Yarınlarınızı sıkıntıya
düşmeden rahat
geçirebilmek için
tasarruf ediniz ve
biriktirdiğiniz paraları
en iyi şekilde
değerlendirmek için
onları TÜRKİYE
İŞ BANKASINA yatırınız.

TÜRKİYE

BANKASI

*paranızın...
istikbalinizin emniyetidir*

AKKADAKA

Yıl: 44 Cilt: 10 Sayı: 29 * Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ * 13 Temmuz 1966

Dış politikada yanlış yoldayız!

DİŞ politikamız, Demokrat Parti iktidarının girdiği bir çıkmaz sokakta yol almak istiyor. Bu, İsrail devletini ilk tanıyan İnönü politikasının tersine bir rotadır: Türk-Arap dostluğu.

Hemen söyleyelim: Hiçbir dostluğa karşı değiliz. Komünist Rusya ile, Kızıl Çin ile, doğulu batılı, güneyli kuzeyli bütün milletlerle barış içinde, dostluk içinde, anlayış içinde yaşayabilmek, ne mutlu şey.

Yalnız, bir yeni dostluk, bir eski dostluğu yıkıp, ondan açılan boşluğa, ondan artan taşlarla, tuğlalarla kurulmaz. Siyasi dostluk, bir kadının ancak bir erkekle kuracağı «ya o, ya ben» yakınlığı değildir. Nasıl Amerika dostumuzsa, İngiltere de, Almanya da dostumuzdur. İran da, Pakistan da, Irak da dostumuzdur ve Mısır da, Ürdün de, Bulgaristan da, Yunanistan da dostumuz olmalı, olabilmelidir. Dostluk bağları nikâh dairesinde iki evet altına atılan iki imza ile kurulmaz!

Dostluğu bir açık arttırma, bir açık eksiltme sananlar yanıylorlar. Dostluk alınmaz, satılmaz.

Bir politika tilkisi, C.H.P. iktidarından sonra, dış politikamıza yön değiştirtmiştir: İhtilâlin, leşini sokaklarda sürüklediği Nuri Sait paşadır bu adam...

Rahmetli Menderes'le kurduğu dostluk, batılı iki devlet adamının ortak anlaşmasından çok, alaturka saz eğlencelerinde kıvamını bulmuş bir kafadarlıktı.

İnönü hükümetlerinin göttüğü Türk-İsrail dostluğu, bu Türk-Arap yaklaşması ile bir uzaklaşma olmaya başlamıştır.

Önce, bir rakam kesinliği almış hakikatler üstünde duralım: Dağılan imparatorluklardan doğmuş yeni yeni devletlere bakınız. Hepsinde, gizlenmez bir aşağılık duygusu ile, eski lider devletlerine karşı bir düşmanlık sezersiniz. Yüz yıllarca, yayla gelinlerinin boynundan koparılan altınlar, Arap şeyhlerinin avucuna sayıldı ve Anadolunun taze kanı kurak çölleri suladı. Sonra?.. İkinci Dünya Savaşını biliyorsunuz: Türk ordusunun, cephe cephe arkadan süngülediği bir alçaklıklar trajedisiydi!

Geçmiş günlerin acılarını unutmali, gelecek günlere tatlı gözlerle bakmalıyız elbet... Ama siz söyleyin: Kolay kolay bakabilir misiniz?

Kıbrıs Rumları, ilk silâh yardımını Arap dünyası lideri Abdülnasır'dan aldı ve ilk Türk şehitleri, bir müslüman kardeşin armağan ettiği kurşunlarla toprağa düştü!

Bu kadar mı?.. Geride kalmış günlere, ibretin gözleri ile bakalım: Ne

gün bir iç sarsıntı geçirsek, ne gün milletlerarası sesimiz biraz kısalsa, güney sınırlarımızdan: «Sancak!.. Sancak!» çığlıkları yükselir. Arabın gözü Toroslara kadar Türk topraklarındadır!

Bütün bunları bile bile, büyük millet olmanın güzel gururu içinde, komşularımıza dostluk elimizi uzatırız yine. Ama atacağımız her yakınlık adımı, bizi başka bir dostluk, inanılır, güvenilir, sahici bir dostluktan uzaklaştırma karşılığı olmamalıdır.

Biz, Arap devletlerine yaklaşmak için, İsrail devletinden uzaklaşıyoruz.

D.P. iktidarının bıraktığı bu dış politika mirasını, A.P. iktidarı aldığından biraz daha ileriye götürdü:

İki memleket arasındaki elçilikler birer «iş güden» lige indirilmiştir. Geçenlerde Basın ve Turizm ataşeliği de kaldırılıverdi.

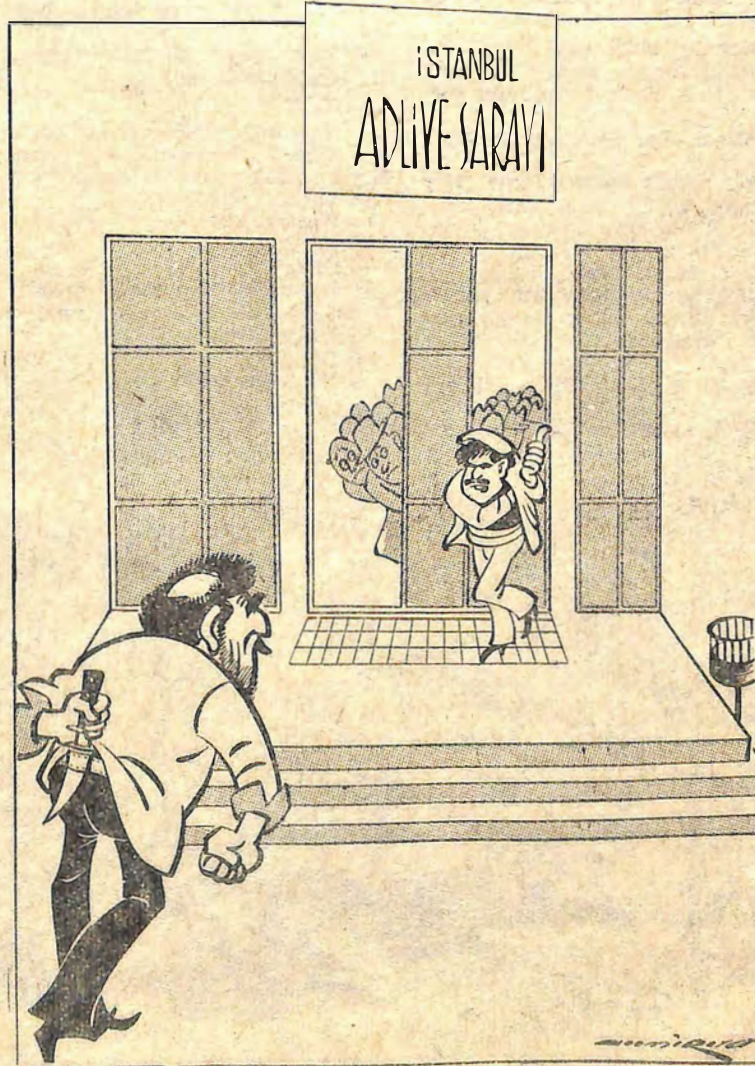
Çeşitli dallarda incelemeler yapan uzmanlarımızdan, çeşitli üniversitelerde yetişen gençlerimizden tek insan, İsrailde yoktur bugün...

Ama hepsinden önemli, hepsinden büyük ve bizim plânsız, programsız, ufuksuz ve yarınsız Dışişlerimizin idrakine sığmaz bir hakikati ortaya koyalım:

Şu otuziki milyonun gönül yarası Kıbrıs politikasında, mister Johnson'u bizim üstümüze iten nedir?.. Başta, belki de en başta, Amerika da yaşayan bir milyon Yunanlının gücü!

İstanbul adliye sarayında silâhlı çatışmalar çoğaldı..

— Gazeteler —

— Ulan, erkekşen içeriye gel!..

Bu bir milyon Yunanlının çevresi var, dostu var, milyonları var ve seçimlerde azımsanmaz oyu var...

Buna karşı kaç milyon Yahudi yaşıyor Amerikada?.. En az beş milyon!

Karşılıklı sevgiye, karşılıklı güvene dayanan bir Türk-İsrail işbirliği, bu beş milyon Amerikalı Yahudiye, kolayca milli dâvalarımızın sözcüsü, savunucusu yapabildi.

Amerika'da basın, onların elindedir. Amerikada en güçlü yayın organları onların elindedir. Amerikada banka onların elindedir.

Dost İsrail'in aracılığı ile Türkün hakkını, kendi dâvası yapacak bu beş milyonun karşısında, bir milyon Yunanlı değil, mister Johnson bile dayanamaz!

İngiltere'deki beşyüzbin Yahudi de, Fransa'daki beşyüzbin Yahudi de, milletlerarası dâvalarımızda, hakkın, adaletin, politikacılar elindeki oynak terazisini bir tarafa ağır bastırarak, son derece uyanık, son derece disiplinli ve şuurlu topluluklardır.

Onaltı yıllık geçmişe bakalım:

1950 den beri göttüğümüz Arap dünyasına yakınlaşma politikası, bize ne kazandırdı?

Ben size söyleyim: Yok yere bağışladığımız Türk Musul'un petrollerinden hakkımız yüzde onu bile alamadık!

Ötede, Suriyeli dostlarımız, kamulaştırma bahanesi ile, karşılığını vermeden Türk topraklarını yağma ediyorlar...

Yalnız karşılığını mı vermeden?.. Dışişlerimizin protestolarına bile cevap vermeden!

Adalet Partisi iktidarının başında, ne kadar çok meğhullu olursa olsun, bütün meseleleri bir matematik problemi çözer gibi çözen bir hesap adamı var. Dışişlerinin başında da, diplomatik kariyerin aşındırmadığı bir zekâ...

Sayın Demirel ile sayın Çağlayan'ın parmakları, yıllardır milli menfaatlerimizi boğan bu kör düğümü, kolayca çözebilir inancındayız.

Suriye ile, Irak ile, Ürdün'le, Mısır'la, bütün Arap dünyası ile dostluk... Fadda!.. Başımın üstünde yeri var!

Ama İsrail ile dost olmama pahasına... Hayır!

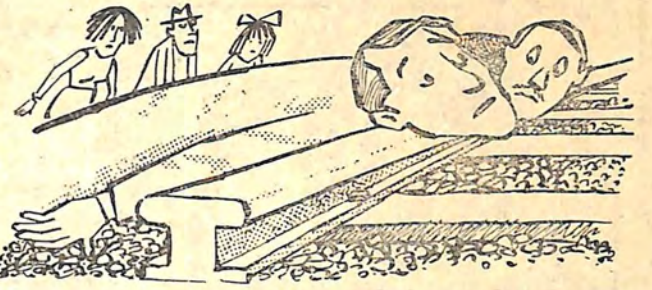
Şartlı dostluk, uygar bir milletin benimsiyeceği politika değildir.

Amerika uyduluğundan bile titiz bir öfke ile kaçınan Türk milleti, hâlâ iç güvenliğine kavuşmamış dükkü tebasının mı uydusu olacak?

Yusuf Ziya ORTAÇ

33

MUZAFFER İZGU dakika

RAYLARA, iki uzun bıçakmış gibi baktı... Sipsivri, gittikçe birbirine yaklaşan, çok uzaklarda birleşen, çelik, pırl pırl iki bıçak...

Boynunu, ray demirinin üzerine koydu. Soğuk demir, boynuna değince ürperdi birden... Bu ürperme, ayaklarına dek sirayet etti. Titriyordu ayakları... Yağ ve kömür kokusundan başka bir şey duymadı bir an... Sonra, saatine bakmak geldi aklına... Ne de güzel alışmıştı ölüm hazırlığına... Keşke, boynunu koymadan evvel baksaydı saatine... Yattığı yerden doğruldu, cebinden saatini çıkardı. Tam 33 dakika vardı trenin gelmesine. Otuzüç dakika sonra, başı raylar arasında, gövdesi rayların dışında kalacaktı. Kani da, işte, şuraya göllenecekti... Tren tekerleklerinin aksi vuracaktı bu kana. Şu vidalar, şu traversler de kıpırmızı kana boyanacaktı. Bir an, gözleri ilerdeki bir evin bacasına takıldı... Sımsiyah dumanlar çıkıyordu bacadan... Belki de, o bacanın altında şimdi bir soba yanıyordu. Karı koca oturmuşlar, kestane pişiriyorlardı... Soyunmuş, sevişiyorlardı belki de...

«Ah şu insanlar ah dedi. Biri burada ölüme hazırlık yapar, öteki orada doğum!»

Tekrar boynunu koydu soğuk ray... Tam yarım saati vardı. Yarım saat daha duyacaktı sesleri, yarım saat daha duyacaktı tabiatın kokusunu. Ondan sonra? Ondan sonra her şey bitecekti... Ha otuz yıl evvel, ha otuz yıl sonra... Zaten, Tanrıyla mukavelesi de yoktu ya... Belki de iki yıl sonra eceliyle ölecekti. Kim bilirdi, kim temin ederdi bunu... Öyleyse, evet öyleyse, değmezdi yaşamağa...

Kesilmiş kafasını, kan fışkıran boyun damarlarını, bir külçeden farksız vücudunu şimdiden görtür gibi oluyordu...

O sırada bir ayak sesi duydu arkasında... Ses geldi ve basucunda durdu... Sonra, ince bir erkek sesi:

— Hey arkadaş, dedi, yirmi dakika sonra buradan tren geçecek.

Kendine başka bir yastık bulsan daha iyi edersin...

Başını kaldırmadı. Sadece:

— Lüzum yok, dedi.

Beriki sordu:

— Neye?..

— Neye olacak, yastığa... Bu benim son yatışım!..

— Haa, şimdi anladım, intihar edeceksin...

— Lâyük görmedin mi?

— Estağfurullah... Gençsin deli...

— Ne tuhaf şu insanlar Yarabim!.. Demek ki, şuracıkta bir ihtiyar görseydin, oh olsun diyecek, hiç seslenmiyecektin... Gençliğimden sana ne?

— Hiç!.. Ama sen daha vatana hizmet edeceksin...

— Askerliğimi yaptım... Vergiye gelince, zaten karnımı doyuracak parayı zor kazanıyorum... Kanunlara saygıysa, 20 dakika sonra kimse benden hesap soramaz, Tanrıdan başka!..

— Daha iyi ya, ben de onu söylüyorum size!.. Tanrıya bir can borçlu olarak gideceksiniz.

— Pekiyi, şu tren altında vereceğim can kimin? Benim canım değil mi?.. Doğru, bir bakıma, ben ezâ çeken canımı veriyorum Tanrıya...

— Mes'ut değil misin yoksa?

— Ya sen?..

— Mes'utum...

— Öyle zannediyorsun sen... Gölğenden anladığıma göre boyun pek kısa... Suratın da pek ecîş bütçüş olsa gerek...

— Nereden biliyorsun?

— Hayır, inkâr etme, doğruyu söyle!.. Ecîş bütçüş bir suratın yok mu?

— Vaaar. Var ama, karım beni çok seviyor...

— Bu şebek suratını mı? Hiç inanmam. Söyle misin bana, gençliğinde hiçbir kızla tanışıp, konuşup, kırları gezdin mi?

— Zamanım olmadı...

— Doğruyu söylemekten çekiniyorsun... Kızlar bu surata yüz vermediler değil mi?

— Belki...

— Belki değil, mutlaka... Karn

da seni sen olarak sevmiyor. Seni bir eşya olarak, hattâ para olarak seviyor... Söyle bakalım, o elinde sallanan marul mu?

— Hayır, balık...

— Karın istedi tabii!..

— Evet.

— Niçin götürüyorsun? Suratının ecîş bütçüşlüğü görmemesi için. Hiç tecrübe etmemişindir; bir ay parasız git eve... Gör bakalım, bakal mı o senin şebek suratına. Aslında o sana değil, paraya bakıyor...

— Ama onu beslemem lâzım değil mi?

— İşte bunu söylemekle bile, karının seni sevmediğini ispat etmiş oluyorsun. O, sadece kendisini seviyor. Kendi canını hoş yaşatmak içinde, bu senin ecîş bütçüş suratından istifade ediyor... Söyle misin bana, akşamları eve gidince boynuna sarılıp, «Oh benim şeker koca-cığım» da diyor mu?

— Diyor...

— Tüh budala!.. Senin neren şeker be?.. Olsa olsa keten tohumu olursun... Keten tohumuna, şeker diyen bir insanın samimiyetine güvenebilir misin?

— Yool!

— Öyleyse karının sevgisine niçin güveniyorsun? İnsanı, boş bir güven kadar hiçbir şey yıkamaz... Bir gün gidersin ki eve, o kaçmış... Nereye mi, daha paralı, daha yakışıklı birine...

— Karım asla öyle bir şey yapmaz...

— Hayır, peşin hükümler verme, hiç tecrübe ettin mi?

— Neyi?

— Neyi mi? meselâ dayağı, açlığı... Etmedin, nereden edeceksin? Böyle etsen, gider mi karın, gitmez mi?..

— Bilmem ki...

— Kesin konuş!..

— Gider...

— Demek ki sevgi boş... Gelelim iş hayatına. Ne iş yaparsın sen?

— Tezgâhtarım.

— Nerede?

— Bir müessesede...

— Patronun çok sever seni değil mi?

— Çok...

— Vay aptal vay!.. Suratın gibi aklın da ecîş bütçüş senin... Patronlar işi severler anladın mı? İş varsa, patron güler; iş yoksa patron gülmez. Hem sen, hiç patronundan bin lira borç istedin mi?

— Vermez ki...

— Hani ya çok severdi seni patronun?.. Ya hastalansan, ya başına bir iş gelse? O zaman karın da...

— Kaçar değil mi?

— Yok hatırını sayar... Bir gün bakmaz be senin şu mıymıntı suratına. Yok dostum yok... Karından, patrondan yana şansın yok... Eee, sıhhatin nasıl bakalım?

— Turp gibiyim...

— Öyle atma canım!.. Hiçbir tarafın da ağrımaz mı senin?

— Arâ sıra midemde bir sancı hissedirim...

— Yaa, gördün mü? Hiç onun kanser olabileceğini düşündün mü?

— Ama...

— Aması yok!.. Nereden temin edebilirsin şu anda kanserin bir patates köktü gibi midenin etrafında yumrularla dolu dal budak salmadığını? Belki de bir hafta sonra krizlerle yatağa düşeceksin. O zaman ne olacak? Söyle, o zaman ne olacak? Patronunun işine son vermesini, karının kaçıp gitmesini, bu kanserli mideyle nasıl seyredeceksin kimsesiz yatağından?..

— Öyle...

— Şairliğin var mı?

— Yooo...

— Yazarlığın?

— Yoo...

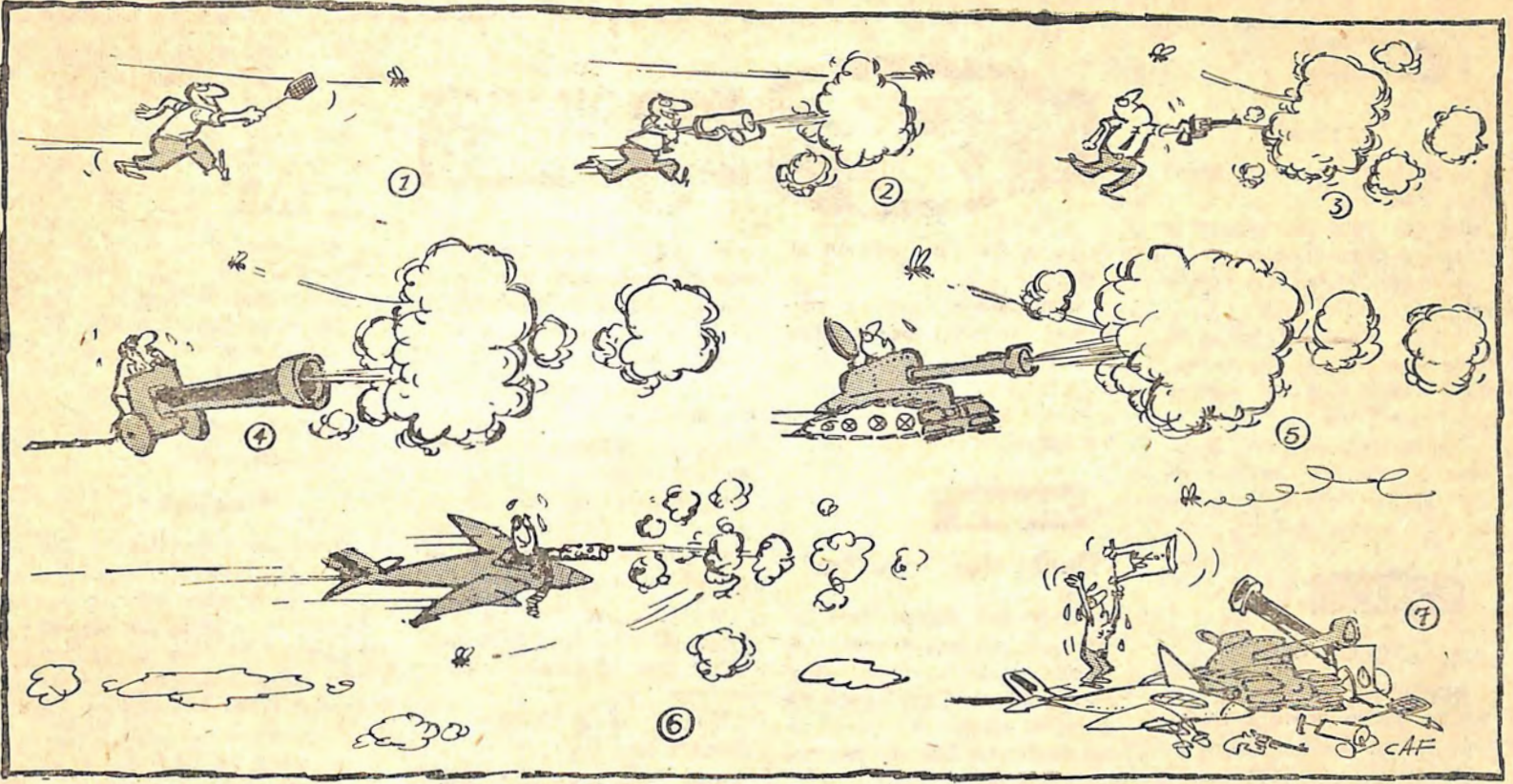
— Yani, şu topluma ismini yaşatacak hiçbir şey hediye edemiyecaksın.

—
— Bak işte, bu da çok acı... Acı da değil, hiçliğinin ispatı... Karnı sevmeyen, patronun sevmeyen, midende kanser ve sen bir hiçsin... Şuraya, şu raya, benim gibi başını koysan, ikiye bölünsen, dörde bölünsen, kıyma kıyma olsan, yine de bir hiçsin. Ama dur bakalım, tam altı

Bitli turistler parkları istilâ etti... — Gazeteler —

— Burası bize göre değil kardeşim, turistik olmuş!

Sinek savaşı!

dakika var trenin gelmesine. Evet, altı dakika. Ondan bu hiçliğini duymazsın, duymazsın... Tıpkı benim gibi... Anlıyor musun eciş bücüş, tıpkı benim gibi... Dinle!.. Benim de karım var, benim de bir patronum var, benim de midemde sancım var... Yazar değilim, şair değilim... Onun için vedâ ediyorum hayata, anladın mı, onun için...

Bir müddet sessizlik oldu. Yerde yatan adam:

— Haydi, çabuk git, karım bekliyordur seni. Balığı bir an evvel göster ona!.. Göster de, biraz daha kendini oyalayabilmek için kendi kendinle eğlen!.. Haydi!.. Belki kan tutar seni... Olur ki şahit de yazarlar...

İkinci bir baş uzandı raya...

— Acaba zor mu olur? diye sordu ince sesli adam.

— Ne?..

— Tren kesmesi.

— Ne bileyim ben, ilk kez intihar ediyorum.

— Sahi, karım beni sevmiyor mu?

— Yalan söylememi mi istiyorsun?

— Ya patronum-

— Yarın cenazene bile gelmez.

— Midem?

— Ağrımayacak artık...

Bir ayak sesi duyuldu arkalarından. Kalın bir erkek sesi:

— Hey ahbap, balığı kediler yiyecek, dedi.

Birinci adam, ince sesliye:

— Bak işte, bu zengin dedi. Her şeyden önce balığı düşünüyor, iki kesilecek kafayı değil...

— Hey, anlamıyor musunuz yahu, balığı kedi yiyecek diyorum!..

— Cevap verme, geçip gidecektir o...

İnce sesli sordu:

— Kaç dakika var?

— Üç dakika...

— Acımaz değil mi?

— Bilmem... Bakarsın çok acır, bakarsın sinek ısıyor gibi olur.

Bir kadın sesi duyuldu arkalarında:

— Hiç akıl yok şu koca adamlarda. Tertemiz elbiselerini yağlı karyaya buluyorlar, dedi.

— Bak işte, bu kadın da elbiseleri düşünüyor.

Sonra, bir genç kız sesi:

— Aman ne romantik!..

— Bu da, mutlaka geceleri kabuslarla uyuyan isteri bir kız...

Yaşlı bir adam sesi:

— Tren geçecek, geberecekler, sonra da makiniste kabahati bulacaklar...

— Bu da, huzurunu, rahatını düşünen bir emekli olsa gerek...

Ve titrek bir kadın sesi:

— Balıkları siz mi attınız? Alayım mı?

— Bu da aç!..

Babacan bir erkek sesi:

— Mutlaka sinirleri bozuk ikisinin de...

— Bu da, karısı sinirlerinden muzdarip olan bir adam...

İnce sesli sordu:

— Kaç dakika var?

— Bir dakika... Evet dostum, bir dakika var... Görüyorsun, şu gelip geçenlerin hepsi de insan... Hepsi de menfaatlerini düşünüyorlar...

Ölümümüze bir dakika kalmış olmasına rağmen menfaatlerini düşünüyorlar. Sen de menfaatini düşünüyorsun, ben de... Topumuz benciliz, topumuz!..

Trenin uzaktan sesi duyuldu.

O anda, sarı bir çocuk başı uzandı karşılarındaki ray demirine...

— Amcalar uyuyorlar mı? diye sordu.

— Uyuyoruz, diye cevap verdi birinci adam. Ama sen git, tren geliyor!..

— Gelsin...

— Git şimdi, çabuk uzaklaş, bak tren gözüktü bile karşıdan. Sonra kafan kesilecek!

— Kesilsin, sizinki de kesilecek...

— Git çocuğum git, biz hayatımızdan bıktık!.. İstediklerimiz olmuyor.

— Benim de olmuyor... Babama top al dedim, almadı...

— Haydi git, çabuk git, biz alırız!.. Tren karşıdan gözüktü... İnce sesli adam telaşla bağırdı:

— Haydi git, ben de alırım sana!..

— Ama siz öleceksiniz şimdi, aynı bizim köpek gibi... O da keşildi burada, hareketsiz kaldı, titremedi bile...

— Git, çabuk git!..

— Tren geliyor giit!..

— Çabuuk!..

— Çekilsene!..

— Bizim köpek, titremedi bile...

— Git!..

— Köpek titremedi...

— Köp!..

İnce sesli adam, çocuğu kurtarmak için ileriye atıldı...

Birinci adam da, çocuğun kurtulup kurtulmadığını görebilmek için geriye çekildi. Bu sırada da geçip gitti tren...

Çocuk:

— Hadi bakalım, şurada bî bakal amca var. Onda toplar da var, kırmızısını istiyorum, dedi.

Eciş bücüş suratlı adam, balıksız gitti o gün evine. Karısı onu kapıda karşıladı: «Hoş geldin şekerim» diye...

Muzaffer İZGÜ

C.H.P. İnönü'yü halka tanıttacak... — Gazeteler —

İnönü — Bil bakayım, ben kimim?..

PAZARTESİ

Öztırak

Gazetelerde bir başlık: Öztırak istifa etti!

Başlığın altındaki satırları okumadan, kendi kendime:

— Eeee, dedim, geç bile kaldı!

Sonra... Bir de göz attım ki, istifa eden ağabey Öztırak'mış, C.H.P. Genel Sekreter yardımcısı Orhan Öztırak.

Ümidimizi kesmiyelim, bakarsınız, bir gün TRT Genel Sekreteri küçük Öztırak da büyük Öztırak'tan ders alıverir!

SALI

Dansöz okulu

İstanbul'da bir alaturka dansöz yetiştirme okulu, yahut salonu açılmış. Hani şu parmaklarında zilleri şingirdatan, eskiden çengi dediğimiz dansözler yok mu? İşte onları yetiştirmek için.

Öğretmen, affedersiniz profesör Kudret Şandra şöyle diyor:

— İyi bir dansöz olmak için, önce vücut yapısı ister, estetik yapı... Sonra kıvrırma, titreme... Ayak tırnağından saç ucuna kadar titreyeceksin!.. (Âdeta seçim yoklamasına girmiş aday gibi bir şey!..) Bunları da hoca öğretir ancak. Hocası olmayan dansöz yerden bitme salatalığa benzer!

Teşbihte hatâ olmaz derler, benzer, benzer... Sayın öğretmen her ne kadar nezaket göstermiş: «Salatalık» demişse de, yine — hâşâ huzurunuzdan — hıyarca bir lâf olmuş!

Nerde o eski çağların nezaketi?.. Bakınız, dans hoçasının fikrini eski bir şair nasıl anlatıyor:

**İşi öğrenmelidir ehlinden,
Her şeyin ilmi güzel cehulinden!**

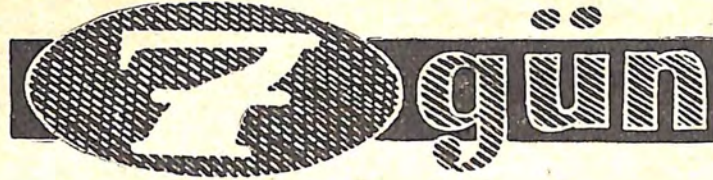
Ama asıl bizi düşündüren başka şey... Efendim, Maşallah her mesleğin bir okulu var şimdi. İşte şu göbek dansının bile dershanesi açılmış. Acaba partiler bu her meslekteki bilimeşmeyi dikkate alıp birer «Aday okulu» birer «Milletvekilli ve senatör dershanesi» hattâ birer «Bakan üniversitesi» açmazlar mı?

Bu okullarda yurt bilgisinden tutunuz da, yürüme, oturma, selâm verme, el sıkma, çatal bıçak tutmaya kadar her bilgiye yer verilmelidir. Nezaket dairesinde küfür etmeye bile!

ÇARŞAMBA

Pasaport

Yaz gezileri başlıyor. Bugüne kadar yetmiş milletvekili Avru-

pa yolculuğu için pasaport almış...

Aman gitsinler!.. Aman görsünler!.. Ve aman iskarpın, gömlek, kravat değil, biraz ibret al-sınlar!

Yoksa, gelecek seçimde asıl pasaportu milletten alacaklar!

PERŞEMBE

Dansözler kraliçesi

Türkiye çok değişti: Eski Selâtin meyhaneler bölgesi Yenikapı'da şimdi dansözler yarışması yapılıyor: Çarşaf, peçe güzellerinin nikâhlı kocalarına yatak odalarında bile görünmedikleri çıplaklıkta!

İki şey dikkatimizi çekti: Biri, eski bir tütün işçisi kızın birinci oluşu... Üstelik bu şeker gülüş-lü, bu fidan yapılı güzel, bir Çerkez kızı imiş de...

Çerkez kızları, tatlı yüzleri, ince endamları ile meşhurdurlar. Osmanlı sarayları onlarla doluydu saltanat yıllarında. Ama yalnız güzellikleri ile değil, misafir severlikleri ile, devrimlerden önce bile kadınla erkeği eşit tutan aile terbiyeleri ile de...

Şimdi Çerkez kızı, bir içkili gazinoda, çakır keyifler önünde göbek atıp dansözler kraliçesi seçiliyor!

İkincisi, bir zenci kızının yarışmaya karışması...

Kızın vücut yapısı kusursuz

Bir köyde iki öküz müzik dinlemeden çift sürmüyor. — Gazeteler —

YAZISIZ

güzel. Dansı güzel. Kıvrırması, titremesi güzel... Tek suç zencili oluşu.

Sayın sarhoşlarımız yuhalar çekerek:

— Ulan bu karı, bir gözü kırsarsa, bizi bile yer!

Diye kızcağızı sahneden kovalamışlar...

Yine şükretsin siyah inci: Kabadayılar arasında kendisini Afrika'ya kadar kovalıyacak Go Home'cularımız yokmuş!

CUMA

Bekleme

Bizim I.E.T.T. İstanbul için üçyüz otobüs daha alacaktı. İlgililerin dediklerine göre, bugün çalışan araba sayısı dört yüz elli civarında. Yeniden üçyüz tane daha hizmete girdi mi, duraklarda otobüs bekleme sıkıntısı kalmıyacakmış artık...

Doğrudur belki, duraklarda otobüs bekleme sıkıntısı kalmaz. Yalnız, yollar büsbütün tıkanır ve otobüslerin içinde bekleme sıkıntısı başlar!

CUMARTESİ

Ayıp şey

Bazı öğretmenler, bazı yayınevlerinin kitaplarını öğrencilerine satıyorlarmış.. Sonra efendim, bu yayınevlerinden, yüzde otuz kadar komisyon alıyorlarmış.. Yani maaşlarına ek bir çeşit yardımcı ödenek!

Ayıp şey.

Yalnız, tek odanın kirası en az yüz lira, tek elbisenin fiatı en az üçyüz liradır bu memlekette, değil mi?.. Ya öğretmenin maaşı nedir? Beşyüz olanı var, dört yüz olanı var, galiba üçyüz olanı bile var... Ve galiba yalnız kendileri yok, eşleri de var, çocukları da var, belki ihtiyar anneleri, güçsüz babaları da var...

Beşyüz lira, dört yüz lira, üçyüz lira maaş!

Şimdi siz söyleyin lütfen: Hangisi daha ayıp? O mu, bu mu?

PAZAR

Yunan güzeli

Long Beach'da yapılacak dünya güzellik kraliçesi seçimine bütün milletler katılmaya hazırlanıyor. Yalnız Yunan kilisesinin kara cüppeli, kara sakallı, kara yürekli papazları buna şiddetle karşı gelmişler ve sokağı gösteriler yapmaya kıskırtmışlar. Hükümet her tarafta geniş polis tedbirleri almış...

Görüyor musunuz şu Yunan papazlarını?.. Kendi memleketlerinde bile güzele düşmanlar!

YEŞİL ÇÖLDEN

Yusuf Ziya Ortaç

Gözucu ile

Birkaç konuya gözucu ile değip geçeceğim...

Suyu güneşle ısıtıyorlar. Evlerin damlarında, belki birer metrekarelik levhalar sıralanmış. Bunlar, yaz günlerinin ışığını yıl boyunca musluklardan akıtıyor. Nasıl mı?.. Bunu, ayaküstü edinilmiş bilgimle anlatamam. Şunu söyleyebilirim yalnız: İtalya'nın güney bölgesi, bu araçların sınır dışı ilk müşterisidir. Bizim paramızla ikibin lira tutarındaymış tanesi...

Tıp Araştırma Enstitüsünde, insan sağlığının sayılı düşmanlarından biri yok edilmeye çalışılıyor: Kan kanseri.

Bir yıllık araştırmadan sonra bulunan koruyucu ilacı, insanlar üstünde yeni denemeye başlamışlar. Hayvanlarda iyi neticeler alındıktan sonra...

İsrail üniversitelerinde yabancı öğrenci sayısı çok. İçlerinde dostumuz İranlılar var, komşumuz Yunanlılar var. Hele yeni Afrika devletlerinin gençleri, her bilim dalında parlayan birer kara güneş...

Bu milletlerarası aydınlar topluluğunda kim yok, bilir misiniz?.. Yalnız Türk çocukları!

Düşünüyorum: Devletin yapmadığını millet yapamaz mı?.. Ne dersiniz mutlu azınlığın sembolü sayın profesör Vehbi Koç?.. İsrail Üniversitelerinde bir genç, üç genç, on genç yetiştirmek, bir müdürünüze bir milyon liralık hisse bağışından daha mı az faydalı, daha mı az hayırlı, daha mı az güzel?

Bir ressam tanıdım Kudüs'te, gözleri başka dünyalara bakan bir hayal adam: Ressam Monable. Altmışbeş yaşında. Fırçayı ellibeş yıl önce eline almış... Artık onun elinde fırça beş parmağın altıncısı!

Monable, bir başka ressamdır: Eserlerinde, resimle heykeli birleştiriyor. Atölyesinde bana kabartma tablolarını gösterdi, göğsü de kabarak. Sahiden hayranlıkla seyrettim hepsini: Şu, çimento, alçı ve daha kimbilir nelerin karışımı mor kayalar gerisindeki deniz parçasını.. Şu yosunlu gövdeleri kabartma ağaçlar arasından akan dereyi.. Şu nefti göl sularında pamuk pamuk kabarmış kuğuları... Ama bir tanesinin önünde kendimden geçtim: Ağlama duvarı!

Bu 150 kilo ağırlığındaki şahesere, ressam Monable, ömrünün on yılını vermişti. Sarı esmer taşlar, sessizlik içinde, yalnız Tanrının duyacağı ilâhiler söylüyordu.

Büyük sanatçı, bunu Avrupa ve Amerika'da açacağı sergilerde dünyaya gösterdikten sonra, tekrar vatanına getirecektir: Yeri Milli Müze olacak.

Yine bir akşam yemeğinden sonra, bizim Edebiyat Fakültesini bitirmiş, hem adı ve soyadı, hem hovarda gönlü ile hâlâ Türk vatandaşı Erol Güney'le Yafa'da gezdiğimiz bir galeriyi birkaç satırla anlatmak isterim:

Saat, gece yarısı. Ay, gökte yassı, ılık bir portakal. Uzakta bir plâk, tatlı bir keman fısıldıyor...

Önünde üç dört otomobil birikmiş ışıklı bir kapıdan giriyoruz: Galerie Tiroch...

Mösyö Tiroch, tahsilini Fransa'da yapmış bir ressamdır. Şık adam, hoş adam. Sesi ile, gülüşü ile Paris.

Tabloların önünde Amerikalı dolar milyonerleri duruyorlar. Ben bakmaya bile korkuyorum. Birinin fiyatını sorduk: Ellibin dedi... Bu ellibini bizim paraya çevirseniz beşyüzbin liradır. On tane köy okulu parası!

Ayrılırken, bir haftalık alışkanlıkla selâmladım:

— Şalom!

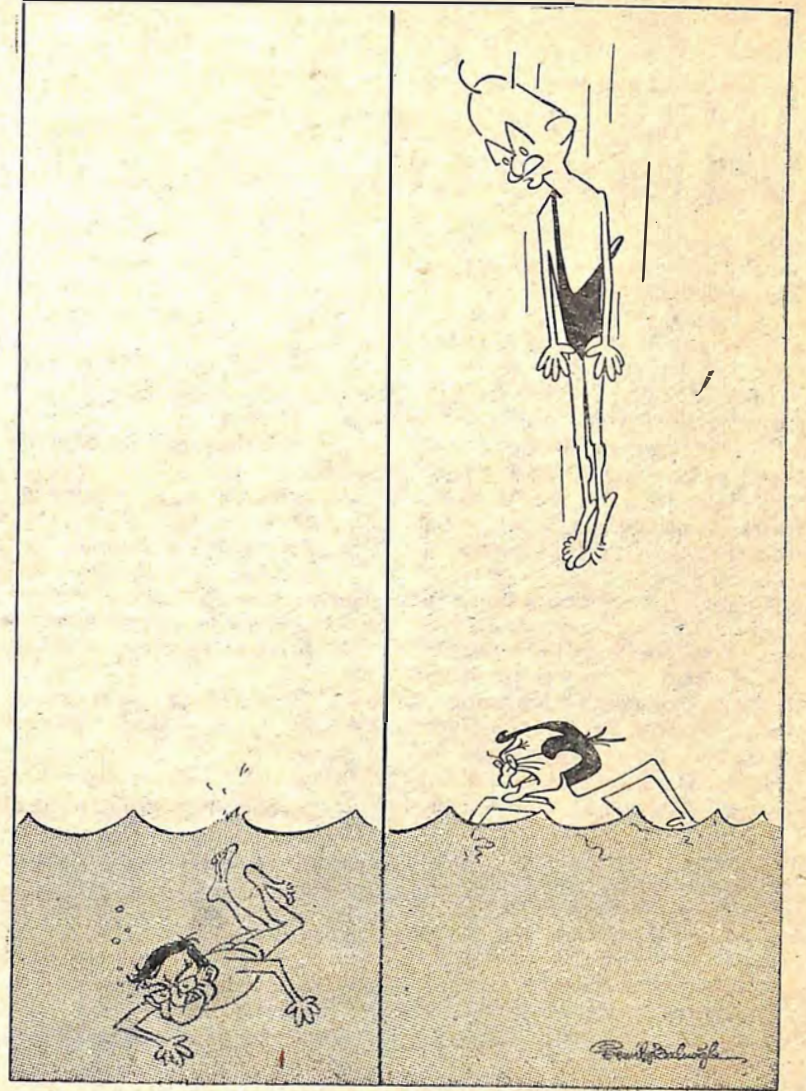
Elim avucunda ısındı:

— Şalom, şalom!

Önceleri, arabin «selâmı» sanmıştım bu «şalom»u. Sonradan mânasını öğrendim: «Sulh»muş...

İsrail'in selâmı bu: Sulh! Sulh!

Yusuf Ziya ORTAÇ

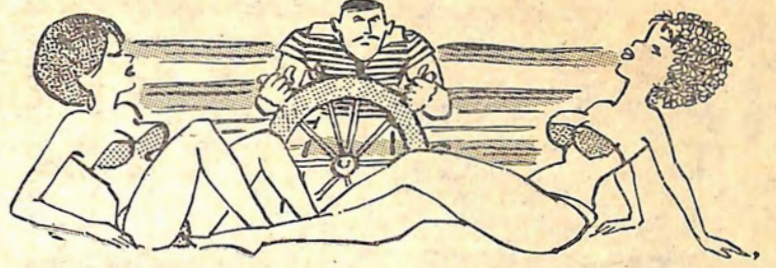
Çivileme!

Johnson, Suudi Arabistan Kralını «ehlen ve sehlen» diye karşıladı..

İki ucun birleşmesi!

Sosyalizm GELEŞİYOR ADNAN VELİ

NEZAHET, bacaklarını kotra-
nın kenarından sarkıtıp su-
ları köpürterek:

— İmkânı yok gitmem, dedi. Se-
def Adasını sevmiyorum, istemiyor-
um. Katiyen gitmem oraya..

Dümende oturan Dünder'in canı
sıkılmışa benziyordu:

— Peki, nereye gidelim, nono-
şum? dedi. Yorgoli'yi istemezsin.
Değirmen plajını istemezsin, Malte-
pe'ye geçelim derim, onu da kabul
etmezsin. Sana da deniz beğendire-
mez olduk. Söyle, nereye gidelim?

— Canım, Meandros Adasına gi-
delim dedim ya! Oranın denizi baş-
ka.. Hem orada ayı balığı da var-
mış diyorlar. Müthiş seviyorum ayı
balığını.. Çok nonoş bırıkları var.
Hani Nizam'da Teofano oturuyor
ya? Tıpkı ona benzetiyorum ayı
balığını.. Haaa, ne diyecektim? Bel-
maaaa! Sana söylüyorum Belmuş-
ka! Kremi aldın mı çantamdan?

Kotranın küpeştesinde, yelken
gölgesinde yatmış olan Belma, göz-
lerini açmadan cevap verdi:

— Hangi kremi darling?
— Liz'in Parasole'si canım!..
— Görmedim nonoşum.
— Ay, çantamda yok ama.. Deli
olurum, ma parol donör. Onsuz de-
nize çıkamam ki ben.

— Yanına almış mıydın bakalım?
— Almıştım herhalde.. Aynanın
önünde duruyordu. Sonra çantaya
rujumu koydum. Bir de küçük bir
şişeyle Peggy Sage koydum. Hep-
sini koyduktan sonra Rimeli koy-
dum, ondan sonracığıma, Magriffe'i
koydum, pudrierimi koydum. Pa-
rasole'yi niye koymıyayım?

Dümende oturan Dünder, ister
istemaz lâfa karıştı:

— Yahu, nedir bu telâşınız ku-
zum? Neyi unutmuşsun evde?
— Burun kremini canım.
— Ne olacaktı o burun kremi?
— Burnuma sürmek için.. Güneş-
ten yanmasın diye.

— Ama, demin gördüm, senin
çantanda bir sürü krem vardı. Bur-
nuna onlardan birini sürsen olmu-
yor mu?

Nezahet, Dünder'in lâfına büsbü-
tün içerledi:

— Alık alık konuşup da, insanın
canını sıkmasana kuzum.. Onların
kimi yanak kremi, kimi boyun kremi.
— Ne olacak yani? Burnuna on-
lardan birini sürsen olmaz mı?

— Canım, başka krem sürülür
müymüş? Avanaklığın lüzumu var
mı yani? Yanak kremi başka türlü
olur, gerdan kremi başka türlü o-
lur, bacak kremi başka türlü olur,
göğüs kremi başka türlü olur, kal-
ça kremi başka türlü olur. Bunu ya-
pan fabrika eşek değil ya.. Burun
kremindeki vitaminlerin üniteleri
değişiyor. Yanak kreminin üniteleri,
burun kremi vitamin ünitelerine
uymaz ki.. Fabrika, her şeyi hesap-
lıyarak yapmış.

— Peki, ne olacak şimdi?
— Ne olacağı var mı? Kotra ile
geri döneceğiz. Biz yalının biraz
açığında dururuz. Kâzım, fillika ile
gider, alır.

Kâzım dediği, kotranın tayfası-
dı. Dünder, daha çok içerledi:

— Yani, şimdi bu kadar yol geri
dönülür de, evden burun kremi alı-
nır mı?

— İster istemez alınır şekerim.
Ben burnumu cascavlağ edemem
senin yüzünden.

— Ben katiyen geri dönmüyorum
öyleyse..

— Dönmüyor musun? Bunu cid-
di mi söylüyorsun?

— Evet, ciddi söylüyorum.

— Ama bak, ben bu durum kar-
şısında, aramızdaki ikili anlaşmayı
yeniden gözden geçirebilirim. Bu
belki de bizim aşkımızın sonu ola-
bilir.

— Hiç bile olmaz. Bizim aşkımız,
bir burun kremi yüzünden kopacak
değil ya.

Belma, yattığı yerden doğruldu:

— Heeeeey hey, çocuklar! dedi.
Münakaşa istemez.. Hem Dünder,
sen niye Nezahet'in dediğini yapmı-
yorsun?

— Canım, bu kadar yol geri dö-
nülür mü?

— Niye dönülmezmiş? Elâlem se-
çim kanunundan bile geri dönüyor.
Yolun lâfı olur mu?

Bu söz üzerine Nezahet, daha da
şımarıdı:

— Ayol, sen benim burnumu ne
zannediyorsun? dedi. Sen baksana
buraya.. Bugün benim burnum kıp-

kırmızı yanarsa, ben akşamları
Kulübe çıkabilir miyim? Cavidan'ın
cuma günü partisine gidebilir mi-
yim? Haldunlarda bezik oynayabilir
miyim? Yanık burnu ne yapabili-
rim, söylesene..

Nezahet'in sesi titremeye başla-
mıştı. Biraz daha damarına basılsa,
belki de kendini tutamayıp ağlıya-
caktı. Kotranın kenarından sarkıt-
tığı bacaklarını içeriye aldı.

Belma söze karıştı:

— Kuzum Dünder! Niziye karşı
bu kadar diklik etmenin ne mânası
var yani? Kızcağız burnunu elbette
korumak ister. Hakkı değil mi bu?

— Canım, anladık ama, yanak
kreminden burnuna sürse ne çıkar?

— Ayol, sürülmez. Çocuk oyun-
cağı değil ki bu.. Burun başka şeye
benzemez. Sen ne anlayışsız şeysin
ayol! Bir insan, sevgilisinin esteti-
ğine karşı ancak bu kadar hain ola-
bilir.

Bu söz, Nezahet'e de çok dokun-
du. Birdenbire hıçkırma başladı:

— Ah Belmuşka!.. Beni anlıyan,
bir sen varsın bu dünyada.. Söyle-
diğin çok doğru.. Bu bir ihanet me-
selesi. Bunu Dünder'dan hiç ümit
etmezdim. Meğer gerçek, yavaş ya-
vaş meydana çıkıyor. Evet, tam mâ-
nasıyla bir ihanet.

Bu sefer Dünder, horozlanmaya
başladı:

Denizde boğulanlar çoğalıyor...

— Oh, oh... Tam yazı kavuştuk artık!..

— Canım, niçin ihanet olacak-
mı?

Nezahet, hıçkırma hıçkırma devam
etti:

— Evet, ihanet.. Hem de bana de-
ğil, memlekete ihanet.

— Yahu, burun kremiyle, memle-
kete ihanetin ne alâkası var Allah-
aşkına? Ne biçim insanlara çattık
yani?

— Yüzde yüz ihanet.. Çünkü,
şimdi kotrayla geri dönüp evden
kremi almazsak, benim burnum, is-
ter istemez yanacak. Yanınca, ister
istemaz estetiğime tesir edecek.
Edince, Kulüpte ister istemez dedi-
kodusu başlayacak. Başlayınca, ister
istemaz mesele dallanıp budaklan-
cak. Budaklanınca, ister istemez bi-
lenler bilmiyenlere anlatacak. Elin
ağız torba değil ki büzesin. Kulüp-
te konuşulanları, adı, dedikodu ya-
zarına çıkmış, ayağı takunyalı, ağız
sakızlı bazı mahalle kızları da du-
yup olayı gazeteye yazacak. Yazın-
ca, ister istemez siyasî çevrelerde
de duyulacak. Duyulunca, «bu Neza-
het de kimmiş?» diye ister istemez
sorulacak. Sorulunca, ister istemez
«falanca Bakanın baldızıdır» dene-
cek. Denince, ister istemez parti-
nin prestiji sarsılacak. Sarsılınca,
ister istemez muhalefet, seçim za-
manı bu kozdan faydalanacak. Fay-
dalanınca, ister istemez partimizin,
yani memleketin zararına olacak.
Bak anla kardeşim, bir krem işi başı-
mızı ne dertlere sokacak.

Belma onu tasdikledi:

— Ben hak veriyorum Nizi'ye
dedi. Hani biz geçen hafta «Hep be-
raber sosyalist olacağız» diye karar
vermiştik. Ama ben bu durumu gör-
dükten sonra, katiyen sosyalist ol-
mam. Bunu bilmiş ol Dünder!

Nezahet, içini çeke çeke ekledi:

— Bu vaziyette ben de olamam
kardeşim. Böyle ahlâksızlıklar kar-
şısında insan dehsete düşüyor val-
lahi.. Daha sosyalizmin basında,
karşıma bu kadar belâ çıkarsa,
sonrası kimbilir nasıl şeydir?

Dünder büsbütün şaşırılmıştı:

— Yahu, sizin aklınızdan bir zo-
runuz var galiba? dedi.

Belma, büyük bir ciddiyetle cevap
verdi:

— Asıl senin zorun var. Bu kadar
çene çalacağına, bir dümenli kırı-
versen her şey halledilmiş olacak.

Dünder çaresizlik içindeydi:

— Peki, dümeni kırsam, o za-
man sosyalist olacak mısın?

— Oluruz elbet, dedi Belma..

— Sen de sosyalist olacak mısın
Nezahet?

— Kremi alırsan, olurum.

— Söz mü?

— Ma parol donör, sosyalist olu-
rum.

— İyi ya.. Ben de kremi almak
üzere dönüyorum.

Ve kotranın dümenini kırarak,
tekneyi kıyıya doğru çevirdi.

Adnan VELİ

Biraz hanımlar için...

Ankara Ankara olalı, ve o Ankara emir subayı müessesesi işli-yeli, hiçbir emir subayı bunca mutlulannamıştı, çamaşır modası defilesine, sayın Atıfet Sunaya refakat eden, genç, yakışıklı, yağız üzre, emir subayı kadar... Büyücek dikdörtgen salonda, bunca sefirenin, bunca vekilenin, bunca sosyete hanımının çemberinde, tek erkekti, bir kerem...

Ondan sonra, dört yayından çıkmış ok gibi manken, gecelikler, sabahlıklar, pijamalar, baby doller, (Altı kısıcak yarı pijama yarı gecelik) lerle salınıyorlardı ortalarında... Hele bir gencecik babydollar manken vardı ki, of anam of!.. O salınırken, genç yakışıklı, yağız üzre emir subayı, hep yüzdebin katı bir görev yüzü takındı, yalnız azıcık yanaklarından ter damlacıkları süzülmeğe başlamıştı boncuk boncuk: Çok sıcaktı da hava!

Hep böyle moda prezantasyonlarında, «seyircilerin her biri birer mankendi, bir moda dergisinden fırlamış gibiydiler» deyimlefi aşındırılır...

Cık cık (kafamı hayır anlamında sallıyorum), cık cık, öyle moda sahifesinden fırlamışları yoktu, salonda. Anacan anacandı hanımlar, bir iki hanım hariç, o arada, çok zayıflamış, bu zayıflama kendisine çok çok yaraşmış, siyah fon üzerine kırıntı ve canlı desenli (Öğreneceksin bunları Akbaba, çaresiz...) döpiyesli, Ankara Belediye Başkanımız Erku'tun eşi, tatlı yüzü bavyan Erku't, hariç...

Anacan stili, son derece mütevâzi ve son derece kendi halinde, ve gizli gizli otoriter, bayan Sunay lâne ediyordu... Çividi bir tayyör giymişti. Sonra, emir subayına sıcaklar bastı dedim ya, ona da sıcaklar bastı, ve çividi tayyörün yarısını çıkardı. Lenjörü (öğreneceksin dedim ya Akbaba, azıcık hanımlaşacağız, bıktık bre tersinden), bir beyaz blüza kaldı. Bir kolu hafiften alçıdaydı. Millet o alçıyla ilgilendi. Bizim kolumuz, budumuz, beynimiz, hepsi alçıda amma kimse onca ilgi göstermiyor...

Sefireler, sıra sıra dizilmişti. Avrupalı sefireler geveze, Doğulu sefireler sükûti... E doğulu sefireler çok daha «yakışıklı»... Bir nazlı, bir çekik, bir tatlı, bir ufak bir tefek Tayland sefresi var ki (nice genişmiş diplomatik ilişkilerimiz), bir içim su... Bir uzun, zarif, sakın hatlarına Buda'nın bütün felsefesi, kadınlığın bütün zerafeti serpili Hint sefresi var ki, bir mağrur saphı zambak...

De Gaulle Moskovadayken:

— Hadi, hadi politikayı bırak da şu senin Brigitte Bardot'dan bahset üstad!

Öbürleri, işte bildiğimiz: «Ma chère...»li, «elle est charmante»li, «c'est ravissant»li, cık cık diplomat hanımları!

Avrupalı sefireler, sözleşmiş gibi, siyah beyazlı küçük desenli emprimeler giymişlerdi. Sözleşmiş gibi olduklarına göre, moda bu... Bizler politika modasıyla uğraşmaktan bu modayı unuttuk.

Mankenlerin bir tanesi, çekik çekik, yeşil yeşil gözlü, Esin Avcı, aynı zamanda tiyatro artistidir de, aynı zamanda, 28 yaşında Colombia Üniversitesinde profesör, Oktay Sinanoğlu'nun kardeşidir de, ufak bebesiyle birlikte mankenlik yapıyordu. Ufak bebenin adımları anesinkilerle karışıklık çıkarıyordu, herkesin güldüğü...

Mütevâzi bayan Sunay, İspanyol sefiresine sesleniyordu:

— «Çaydan sonra size geliriz» diye...

E, milletlerarası azıcık samimiyet lâzım. Hanımlar bu işi daha iyi başarıyorlar. Ankara sosyetesinin, her idare yüzeyde, Bayındır ailesinden Emel hanım, Türkiye'nin bir numaralı hanımının solunda, yorulmadan defilenin yorumunu yapıyordu herhalde, onun kulağına... Herhalde defilenin yorumuydu, bunca başka lâf nereden bulsun?

Gök mavisi fırırlı gecelik, kara toprak rengi pantolonlu ansambl, çapkın babydollar, ortalarında tavus tavus dönmeğe devam ediyordu... İki kaya gibi varlığın arasında: Bi-

ri, ter damlaları pıtır pıtır çoğalan, genç, yakışıklı, esmer üzre emir subayıydı, biri, kösedeki vitrinde, silme sırma işlenmiş, bir onsekizinci asır kaftanıydı... O şekilde yerleştirilmişti ki, boş kolu kıvrık şekilde, boş omuzların üzerinde gümüşten bir tepeliği tutar gibiydi. Görmüş, geçirmiş, yaşamış, üzerine gecelerin gündüzlerin göz nuru dökmüş kaftan, azıcık mahzun, azıcık mağrur, azıcık azıcık müstehzi, hoyrat ve vakitsiz bir zamanın, bir el kadar bezle, bir makas darbesiyle meydana getirdiği gecekondu zarıflıklarına gülümsüyordu... Ebediliğin saniyeye gülümsediği gibi!

Polonya Sefaretinin bahçesinde:

Bir «adios» çayı verildi. Artık Ankara sosyetesi mevsim parçalanmasına giriyordu. Bir kolu Büyükdada, bir kolu Boğazda, bir kolu Modada, bir kolu Avrupalara salınacaktı...

Adios çayı iyi geçti. Zaten o bahçede, o yarı orman gibi bahçede, iyi geçmemesinin imkânı yoktu. Sohbeta ihtiyaç kalmıyordu tabiatın arasında...

Çayın first lady'si, Bayan Jale Tulga'ydı. Bahar renkli, yeşilli pembeli, bir saten emprime tayyör giymişti. Çaydan sonra çok ciddi bir dâvete gideceği belliydi. Başında, tüyden mi desem, tüliden mi desem, düşten mi desem, bir bulutluk var-

dı, vâzih yüzünde, gözlerinin pırlıtısını daha çok meydana çıkaran... 17 sene deniz ve kum görmemişmiş, kocasının görevleri yüzünden... Üstelik de, bunu ben söylüyorum, «Zavallı Refik paşa, bunca yoruluyor» diye, elâlem, paşayı hoşlatıyorlar da, kimsecikler, «Zavallı Jale hanım, 17 sene deniz ve kum görmemiş» diye Jale hanımı hoşlatmıyor... Gelin dünyada siz eşitlik arayın... Neden bunca yoruluyormuş Refik Paşa?.. Eh endirekt şefi insanın Cemal Tural Paşa olursa, azıcık yıpratıcı olur, dimi Akbaba?.. Bak bu kadarcığını yazıyorum, bu kadarcığını...

Göze çarpan hanımlar, emprime keten mantosundan o sıcakta ayrılamayan bayan Vedat Abut'tu, kafasına bir beyaz hasırdan tas geçirilmiş, çağla yeşilli pamuklu elbiseli (kızının elbisesiymiş), Ticaret mütesharfının hanımı, Sevim Atamandı, Konuşkan, ve «bato» dekoltesi, gazeteci arkadaşımız Leylâ Çambeldi... Onlardan başka, herkes herkes gibiydi... Asıl Ankaranın yaz dolaşısıyla parçalanmış sosyetesi, çoğun günlere hazırlanıyor. Şahın kız kardeşi prenses Aşraf gelecekmış.

Bu Fransada da böyledir, yaşlanmağa başlayan Cumhuriyetler, sultanları prensesleri falan pek sevmeye başlarlar... Demek bizim Cumhuriyet de yaşlanmağa başladı artık.

Nimet ARZIK

Sarayburnu ile Üsküdar arasında teleferik kuruluyor.. — Gazeteler —

— Yaşasın belediye!.. Fıatları görmekte zorluk çekmıyoruz.

Hermafrodit

Yeni yetişen genç kız bir resim müzesini gezer, akşam yemeğinde müzede gördüklerini anlatırken babasına:

— Kuzum babacığım, der, bazı şeyleri anlayamıyorum: Hermafrodit ne demektir?

Adam, ne dişi, ne erkek (hünsâ) anlamına gelen bu kelimeyi nasıl açıklayacağını şaşırır, bocalar, nihayet kekeliyerek izalı eder:

— Hermafrodit mi?.. Ha.. şey.. yani ne güzel, ne çirkin demek..

Bir süre sonra genç kız bir baloya gider. Dansta kavalyesi kendisine iltifat eder:

— Ne kadar güzelsiniz, biliyor musunuz?

Kız, kızarak başını önüne eğer:

— Biraz mübalâğa ediyorsunuz galiba: Ben sadece hermafroditim.

* * *

Ters yön

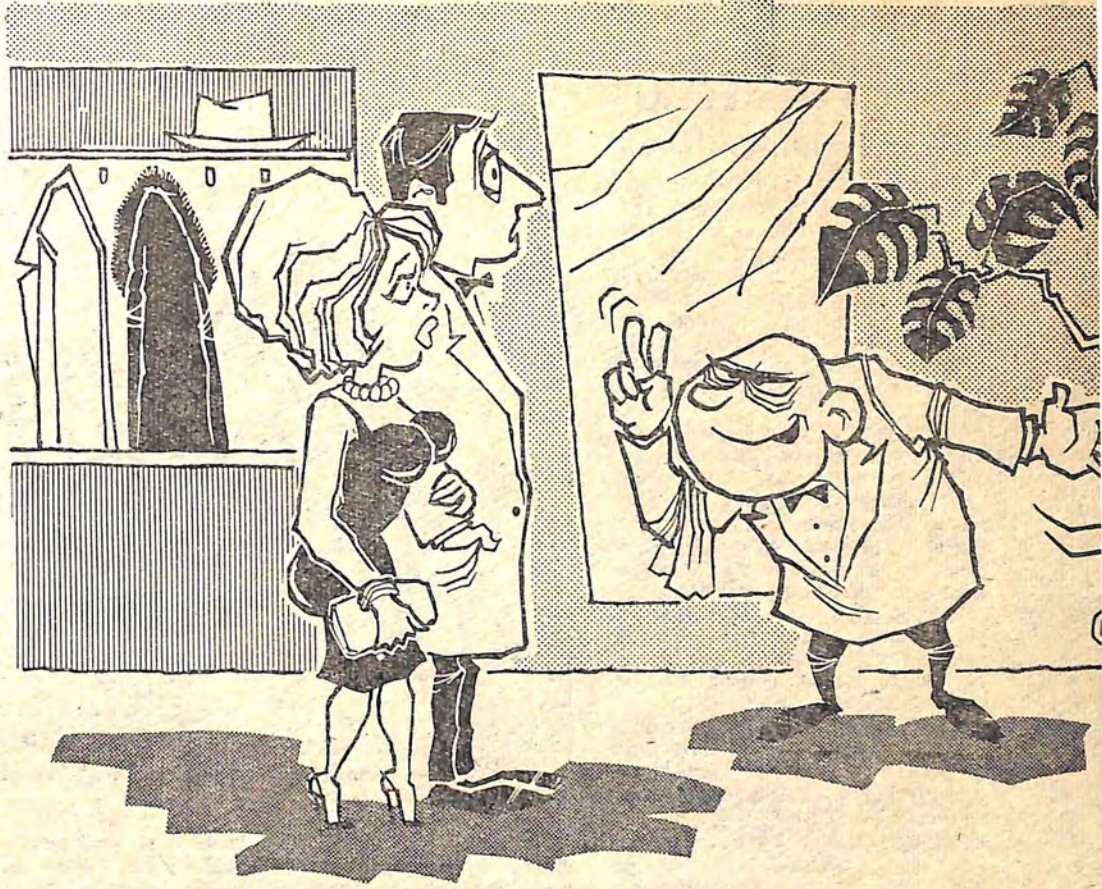
Yaşlı kadın otobüse biner, biletçiye yakın bir yere oturur ve sorar:

— Topkapıya gidiyoruz diimi evlâdım?

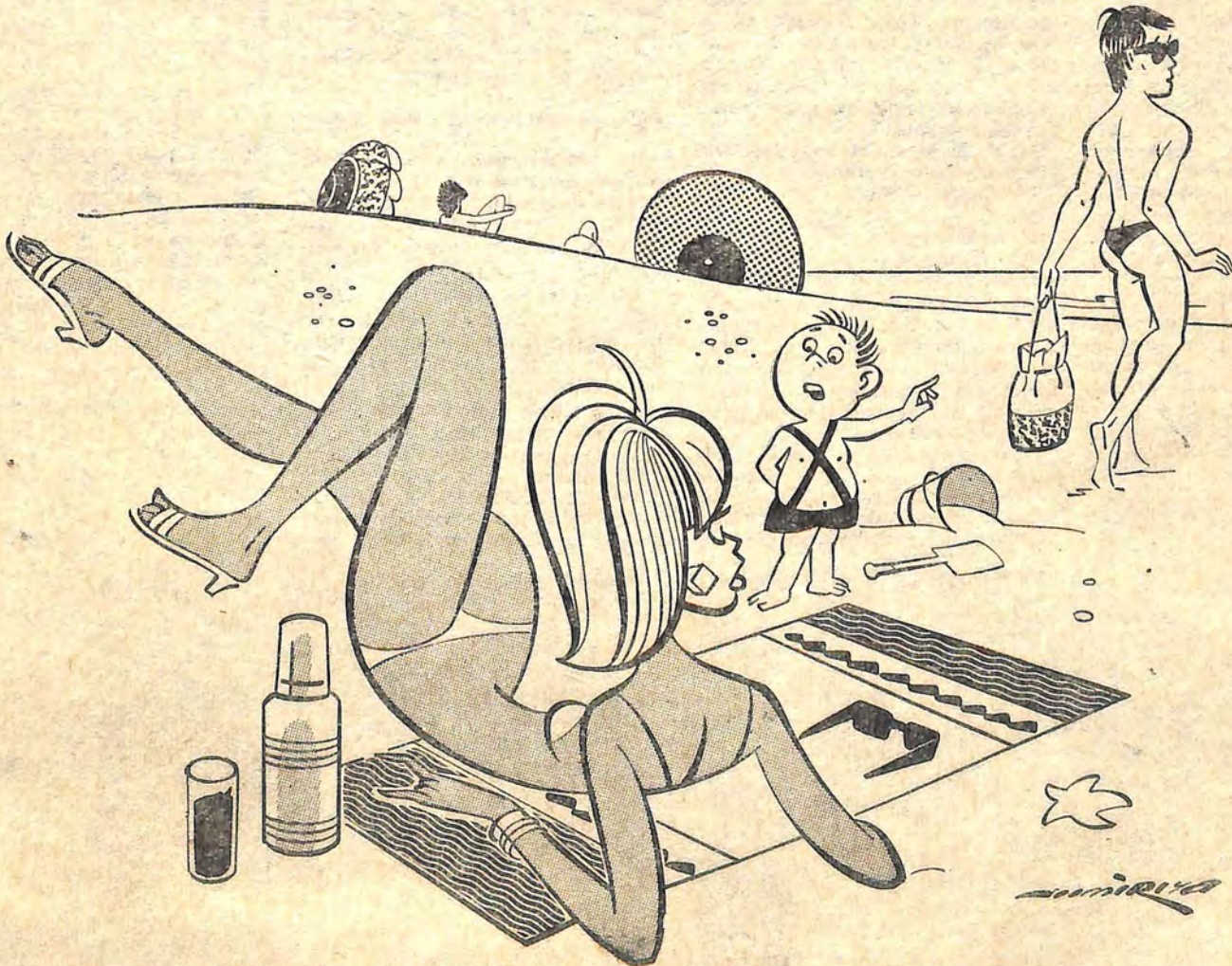
— Topkapı tamamıyla ters yönde valide, biz Beyoğluna gidiyoruz.

Kadın kalkar, otobüsün gittiği istikamehin tersine, başka bir sıraya oturur:

— Burası iyi mi?..

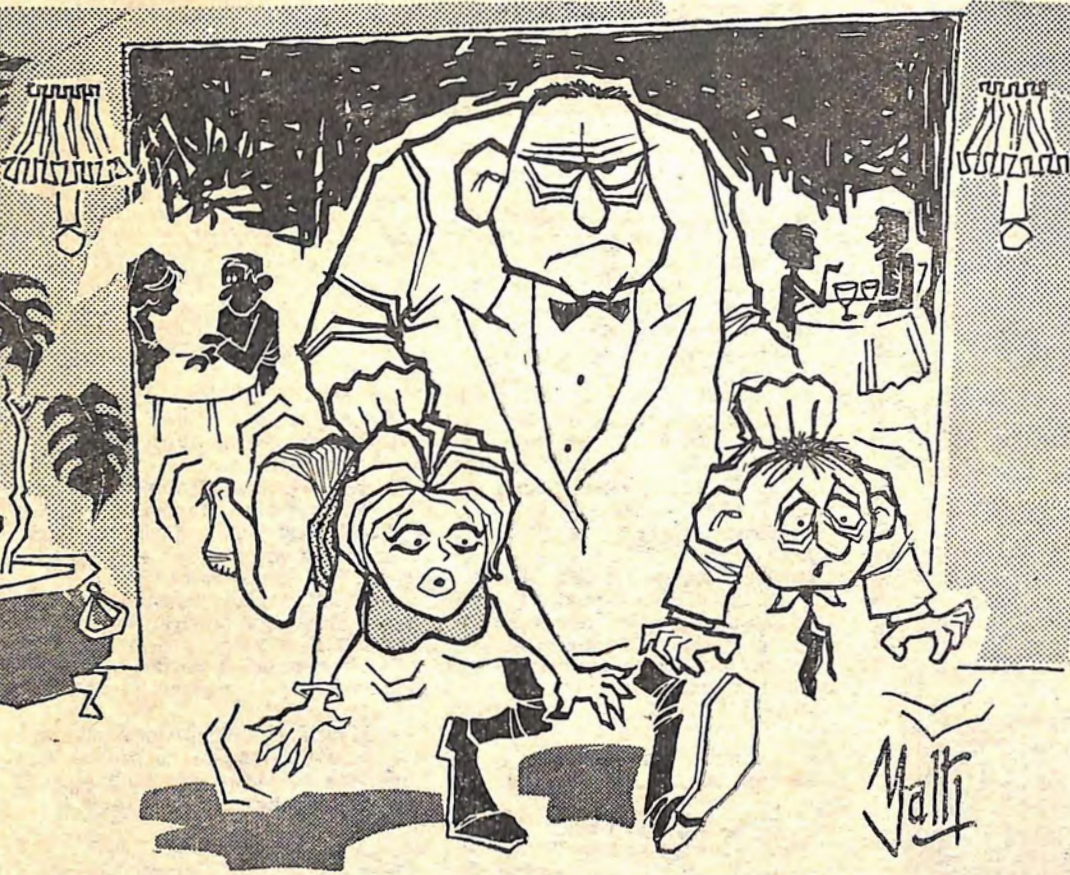
— Talihiniz varmış! Şimd

— Abla, bu adam galiba polis... Senin adresini sordu!

Yılda 17 t
içiliyor.

işilik bir masa boşaldı!..

tre rakı
eler —

Ölçü...

Parkta تنها bir köşe.. Vakit gece..
Gökte ay.. Şahıslar: Genç kız (ateşli ve kur-
naz), genç çocuk (bön)..

Olay bir sıra üstünde geçer.

Kız, oğlana sokuldukça sokulur:

— Şeeeyyy.. Fuatciğim, bilir misin, ge-
çen gün arkadaşım Nigâr, nişanlısının kolu-
nu ölçmüş, kolunun uzunluğu, tıpatıp Ni-
gârın bel çevresini kuşatıyormuş.. Seninki
nasıl acaba? Bir denesek mi?

— Deneyelim, ama yanında bir parça si-
cim var mı?..

* * *

Tecrübeli uşak

Genç kadın, uşağına:

— Oğlum, kapıya vurmadan odama gir-
me, dedim sana, biçimsiz bir kılıkta, meselâ
soyunmuş durumda olabilirim.

— Siz merak etmeyin hanımcığım, ben
önce anahtar deliğinden bakarım, sonra oda-
ya girerim.

• • •

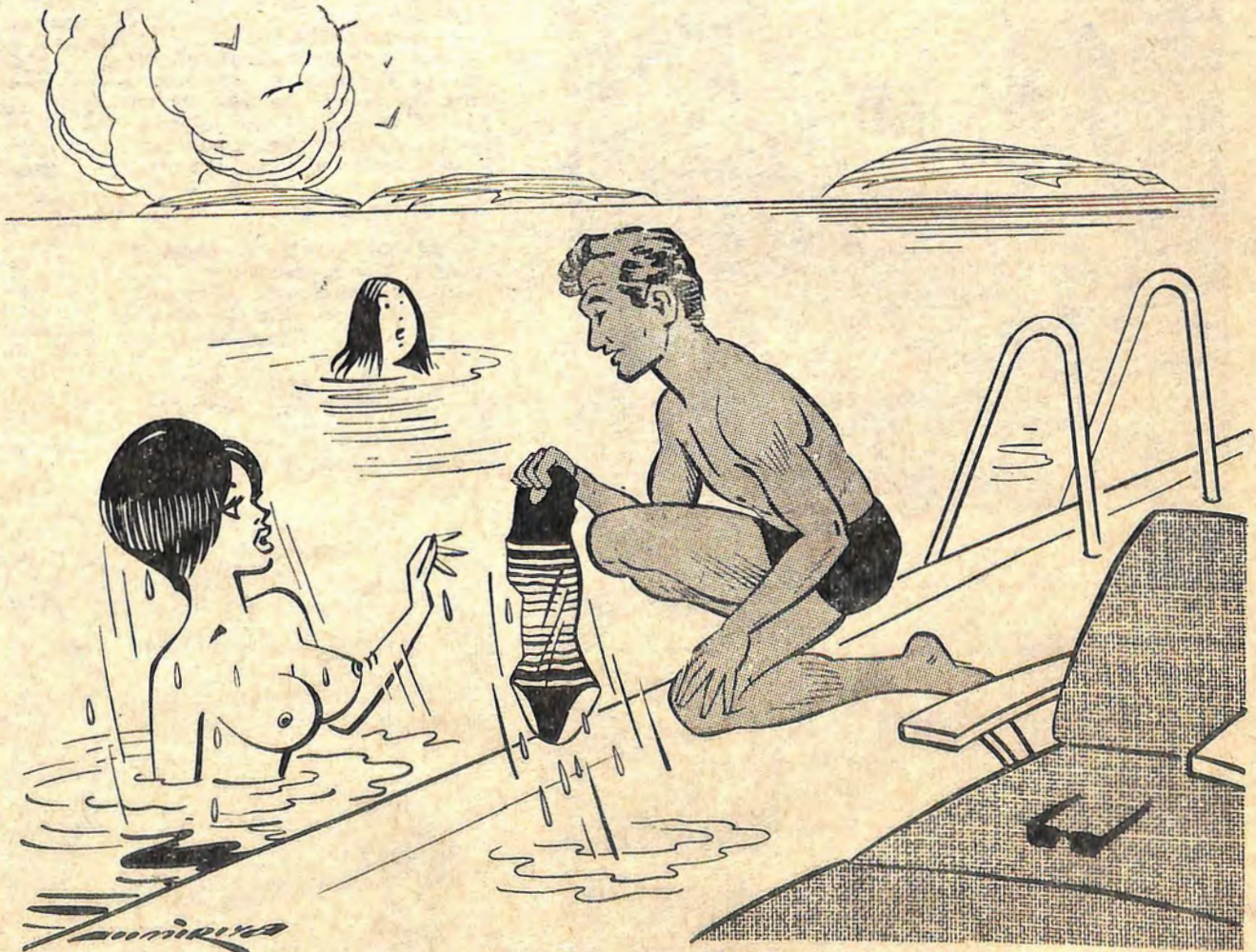
Kara kara..

Bir yıldan fazla süren bir ayrılıktan
sonra evine dönen adam, karısının kuca-
ğında kara bir bebek görerek şaşırır:

— Bu ne?

Kadın saf saf:

— Ne olacak, der, kara kara düşünme dü-
şüne çocuğum kara doğdu işte..

— Bu mayo sizin mi bayan?..

— Hayır, ben mayo giymem!

Akbaba

Gelecek Sayımız
İLA VELİ

AZİZ NESİN

Gelecek Sayımızın
sayfalarını:

NEŞELERLE
Dolduruyor

Kıskane Bir Koca

HANIN koca kapısından içeri girince birdenbire karar verdiği bu işin bu kadar güçlü olduğunu asla düşünmemiştim.

Şimdi ben kenarda oturup James Bond okuyan sarı oğlana:

— Evlât! Beni, «Hususi takip idarehanesi»ne çıkarıver!

Diye nasıl söylüyeyim?

İdarehane yeni açıldı ama reklamı dünyayı tuttu. Ben bile gazetelerde gördüğüm sayfa sayfa reklamlara güvenip buraya gelmedim mi?

Çaresiz dört kat merdiveni çıktım. Numarası aklımda, kapıyı vurdum. İçerden nezleli, boğuk bir ses:

— Girin!

Dedi.

Girdim. Küçük bir oda. Masanın başında gözlüklü, kıranta elli, elli beş yaşlarında işten yeni çekilmiş bir eski gümrük komisyoncusuyla, müteakit bir tahrir komiserini andıran bir adam oturuyor.

Belli, büro adabına pek alışık değil.

— Bir kahve içer misiniz?

Demesi bile acemi! Teşekkür ettim.

— İlânınızı gördüm de..

Dedim. Hemen açıldı:

— Evet, bu iş memleketimizde henüz yenidir. Velâkin Avrupada benzerleri çoktur. Aile kavgalarının yüzde doksandokuzu kıskançlıktan çıkıyor. Bu kavgaların yüzde doksanı da haksız yere şüphelenmekten ileri geliyor. Koca, karısını her zaman kolıyamaz, kolıyamadığı için lüzumsuz yere şüphelenir. Halbuki böyle bir müessese kurup kocanın şüphesi bertaraf edildi mi, gel keyfim gel.

— Haklısınız! Ben de bu...

— Kanaattesiniz değilmi? Öyle ya efendim. İşte hazır bir fırsat veriyoruz, ketumiyet, ciddiyet, aile esrarı cihetinden hiç meraklanmayın. Bendeniz mingayri haddin tam 35 sene merkez memurluğu, taharri komiserliği yaptım. Esrarı devleti bize emanet ederlerdi.

— Tabii.

— Şu halde yine bir şey değişmiş olmuyor. Yine o adamız!

— Fakat maiyetinizde çalışanlar...

— Mühim işleri, sizin gibi yüksek müşterilerimizin işlerini biz âcizane bizzat görürüz.

Bak, bu cihet hoşuma gitti. Zaten gelirken de şöyle düşünmüştüm;

— Kıskançlık bir huy. Her huy gibi canın altında. Karımı kıskanı-

yorum! İşlerim, her zaman beraber bulunmama mâni oluyor. Akıllım fikrim evde kalıyor. Bu «Hususi takip idarehanesi»ne başvurayım. Fakat bir şartla... Müessese müdürü, memurları, yakışıklı, kelli felli adamlarsa bana gelmez.

İşte bak, adamcağız benim işimi bizzat takip edecek. Bu çöpür heriften daha âlâsını bulacak değilim ya:

— Teşekkür ederim.

Dedim.

Gözlerini yere indirerek yumuşak bir sesle sordu:

— Af buyurun, bayanın nesinden şüpheleniyorsunuz, meselâ bir erkek arkadaşı, yahut daha ileri bir münasebeti mi var?

— Allah göstermesin!

— Etrafında kur yapan delikanlılardan herhangi biriyle anlaşması ihtimali..

— Ne münasebet azizim, benimkisi kuruya bir şüphe.

— Şu halde?

— Karım sokağa çıkınca aklımla fikrim onda kalıyor, istiyorum ki emniyetli bir adam ona belli etmeden her hareketini saati saatine bana bildirsin.

— Âlâ...

— Fakat karım sureti katiyede bir şey hissetmemelidir. Ne kendi gururumun, ne de onun izzeti nefsinin kırıldığını istemiyorum!

— O cihetten emin olabilirsiniz!

— Ne vereceğiz?

— Şeraitinizi anlıyalım.

— Biz, bir meseleyi takip için meselenin ehemmiyetine göre pazarlık yaparız. Fakat sizinki buna gelmez. Gönlünüz ferah oluncaya kadar müessesemize abone olursunuz!

— Hay hay!

— Abone ücreti ayda 75 liradır. Tabii masarifi zaruriye hariç. Meselâ telefon, otomobil, tramvay paraları.

— Peki.

— Abone ücreti peşindir. Masarifi zaruriye, haftadan haftaya fatura ile tahsil edilir.

— Ona da peki. Buyurun size yetmişbeş lira! Adresim kartımda var. Onu da alın. Yalnız ketumiyet ve karıma bir şey belli etmemek çok mühimdir.

— Göreceksiniz!

Aradan tam iki ay geçti. Hay Allah razı olsun şu: «Hususi takip

Elinde
bu gün bir tasarruf cüzdanı var
yarın yüzbinler olacak

KÜÇÜK TASARRUFLARINIZA BÜYÜK İMKANLAR

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

(Basm: 15064—A—7413—147)

amatör
sinemacılara
müjde:

8
mm.

Kodachrome II

RENKLİ SINEMA FİLMİ
gelmiştir. Bayilerden isteyiniz.

(İlançılık: 4172—150)

Yazısız

idarehanesi»nden, dünya varmış be yahu!

Kafam evlenmeden evvelki cevvaliyetini buldu. İşlerim tıkrına girdi. Yetmişbeş liraya bu rahatlık, sudan ucuz. Bizimki evvelce benden korkusundan sokağa çıkmazdı. Halbuki ben:

— Git get, açılırsın şekerim!
Dedikçe, hakikaten açıldı. Bugün anasına, yarın teyzeye, öbür gün bir yere gidiyor, dolaşıp duruyor.

Haftalar geçtikçe bizim can kurtaran idarehanesinin masraf faturaları yükseldi. Telefonlar sıklaştı.

— Allo... Eşiniz bir yere uğradı. Otomobille küçük bir gezinti yaptı eve gitti.

— Allo, hanımınız validesine uğradı.

— Allo, eşiniz Yeşilköydeki dayınıza gitti.

— Allo... Allo...
Ben bu telefonları aldıkça iç rahatlığım artıyor, işlerime daha sıkı sarılıyordum.

Bir ay daha geçti. İnsan oğlu neyi unutmaz? Ben kıskançlığımı ve bu yüzden çektiğim müthiş azapları hep unuttum. İşlerimi de yoluna koyup gözümü açınca evvelâ bizim daktiloyu beğendim. Ne cici kızmış bu bizim daktilo be yahu! Hay canına, bunca zamandır nasıl da farketmemişim?

Bir ay daha geçti. Daktilonun pa-bucu dama atıldı. Emelle tanıştım. Aman Allahım ne kadın. Hani bir içim su derler ya. İşte tam o çeşitlen...

Bir gün sevgilimi alıp Tarabyaya götüreyim! Dedim. Bir otomobile atladık. Bir otele damladık. Otelci eski ahabtır. Deniz üstünde bir oda açtı. Masayı kurdu. Bize, — Buyurun.

Dedi.
Yukarı çıktık, odaya girdik. Emel tuvaletini çıkarırken bitişik odadan sesler duydum. Duymamla tüylerimin diken diken olması bir oldu. Emele:

— Sus!
İşaretini verdim. Ara kapıya kulağımı yapıştırdım. Bileklerimi ke-serim ki içerde cıvıldaayan benim karım. Aman dur bakalım. Dur bakalımı var mı? İşte:

— Sevgili Necdet, diyor, haydi anlatsana bana, anlat da gülelim.

— Nesini anlatayım, Melâhat. Bizim patron seni takip edeceğimi söyleyince yüreğim hopladı. Seni eveldenberi gözümde kestirmiştim. Peşine takıldım. Arkandan ayrılmaz sanıyordum, yalancı!

— Demek kocam olacak sersem seni arkama düşürmek için üstelik para verdi ha! Ben de seni beni sevdiğinden peşimden ayırmaz sanıyordum, yalancı!

— Zaten doğrusu da bu idi. Fazla olarak vazifem sana kur yapmaya, sokak ortasında lâkırdı söylemeye fırsat vermişti. Hattâ sarkıntılık etsem nihayet ne olabilirdi? Vazife icabı deyip işin içinden çıkardım.

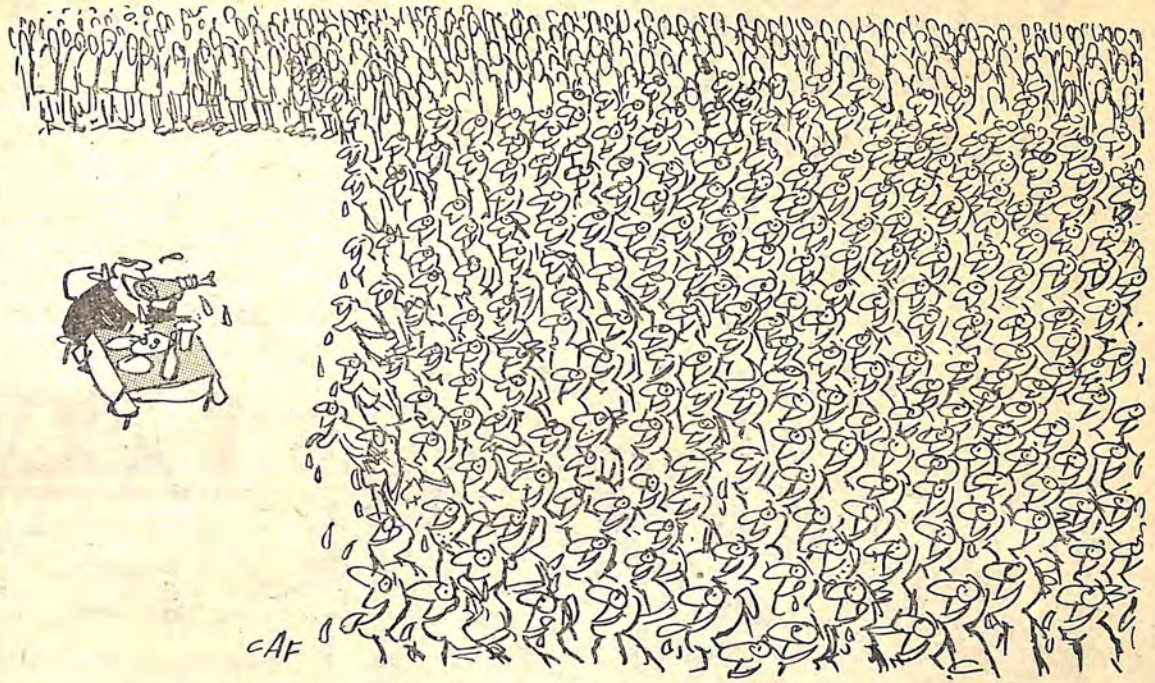
— Hareketlerinin neden bu kadar cüretli olduğunu şimdi anlıyorum. Ben cüretli olan erkeklere bayılırım.

Öpüşüyorlar. Ben ne yapacağımı şaşırdım. Aptal aptal dalmışım. Bu aralık içerdeki odadan züppenin sesi duyuldu:

— Dur, cicim kocana bir elefon edeyim. Bugün sözleştiğin arkadaşının adı ne idi? Ha, İclâl değil mi? Sakın onda telefon olmasın! Rezil oluruz. Şimdi senin budalaya sesimi patronun sesine benzetererek: «Karınız arkadaş İclâl'in evine uğradı» diyeceğim.

— Neden sesini değiştiriyorsun?
— Patronun emri var. Bizim idare-

Değişen bir atasözü:

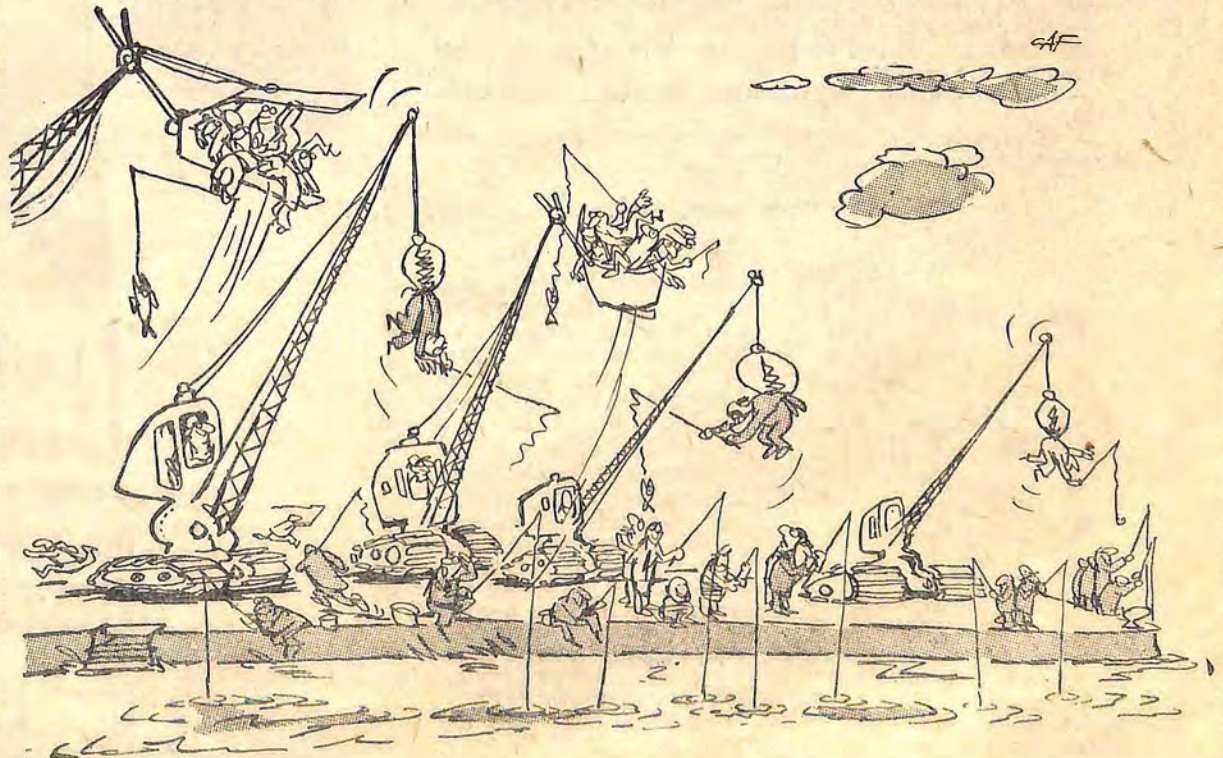
Biri yer, bini bakar!

rehaneye gelen sersemle: «İşinizi bizzat takip edeceğim diyor. Çopur suratına bakanlar.. Hay hay»ı bas-tırıyorlar. Biz, müşteriler görmesin diye idarehaneye bile uğramayız!
Kusura bakma şu telefonu edeyim de geleyim, ne yaparsın vazife vazife-dir. Kocan da rahat olsun, biz de...
HİKAYECİ

Isı ölçüsü

Kadın yeni hizmetçisine:
— Bugün küçüğü yıkayacaksın, unutma..
— Başüstüne hamfendi.
— Suyun ısı derecesi hakkın-da bir fikrin var mı?
— Olmaz olur mu hanımca-ğım: Küçüğü banyoya sokaca-ğım, kıpkırmızı olursa su çok sıcak demektir, mosmor kesilir-se çok soğuk demektir, ikisinin ortasını bulurum elbette..

Asma köprü ile ilgili istisnâklere yakında başlanıyor.. — Gazeteler —

Yazısız

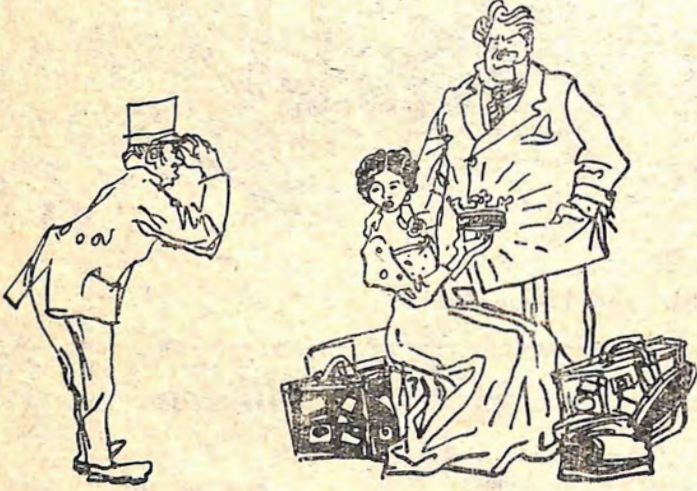
Meşhurlar! Güldürüyor!

Sanatçılar üzerine

Kral hazretleri!..

VİYANA Operasındaki rolünde, giydiği sık kostümler ve muhteşem taç'la büyük sükse yapan ünlü tenor Leo Slezak, aynı rolü Berlin Operasında da oynamak üzere trenle Almanya'ya hareket etmişti. Geceyarısı tren Avusturya sınırında durunca, gümrük kontrolü için Slezak'ın bulunduğu kompartımana giren işgüzar gümrük memurlarından biri, ünlü tenorun bütün bavul-

larını açıp baktıktan sonra, içinde taç'ın bulunduğu şapka kutusunu da kontrol etmek istemişti. Madam Slezak'ın kutuyu açıp içinden yavaşça taç'ı çıkarması üzerine, gümrük memuru hemen hazır ol vaziyetine geçmişti,

— «Rahatsız ettiğim için özür dilerim, Kral hazretleri!..» diye Slezak'ın karşısında selâma durmuştu.

Jean Lois Forain

BİRÇOK Fransız mizah mecmualarına resim ve karikatürler yapan Jean Lois Forain, meslek hayatında olduğu kadar özel hayatında da çok şakacı bir insandı.

Bir gün bir davette ev sahibesi, Forain'e tablolarını göstermişti. Bir ara ev sahibesi tabloları hakkında, ünlü ressamın fikrini öğrenmek isteyince, Forain sormuştu:

— Madam, fikrimi bir sanatçı olarak mı, yoksa bir misafir olarak mı söyleyeyim?

Yine bir gün, meşhur bir kitapçının karısı, — «Şu Toulouse-Lautrec'e bir daha dünyada gitmem.. Düşünün, ben konuşurken o karşımda oturmuş bir deve resmi yapıyordu!» diye Forain'e dert yanınca, Forain yarı şaka, yarı ciddi, — «Bari benzemiş miydi?» diye sormuştu.

Bir başka gün, Forain ile Emil Zola edebiyat üzerine konuşuyorlardı... Bir ara Zola,

— «Sanat ruhundan nefret ederim.» diye yüzünü buruşturunca,

— «Evet, evet biliyorum üstad.» diye başını sallamıştı Forain. «Eserlerinizi okuyorum.»

Picasso'nun tablosu!

dis, sonunda şu karara varır:

— Bunun bir portre olduğunu söyleyemem.. Bir makineye ait olabilir. Fakat şunu katiyetle söyleyebilirim ki: Eğer bu resim gerçekten bir makineyi temsil ediyorsa, çalışmasına imkân ve ihtimal yoktur!

ZENGİN bir İspanyol, Picasso'ya resmini yaptırmak için Paris'e seyahat eder. Portresi tamamlandıktan sonra tekrar memleketine dönen zengin İspanyolun gümrükte başı derde girer... Gümrük memurları bir türlü bu tablonun adamın portresi olduğuna inanmazlar. Birlikli olarak gelen ressam, tablonun bir insan resmiyle katiyen ilgisi olmadığını, bunun ancak karışık bir makineyi temsil edebileceğini söyler. Bunun üzerine bir mühendis çağrılır. Uzun uzadıya tabloyu tetkik eden mühen-

Motosiklet

Meraklılarına müjde

HARLEY DAVIDSON — VESPA — JAWA — CZ — MZ — RUS — NSU ve SIMPSON markaların bütün modelleri tam çeşit olarak TAKSİTLE satışa arz edilmiştir. Ayrıca muhtelif marka kadın, erkek ve çocuk BİSİKLETLERİ ile, her çeşit ÇOCUK ARABA VE PÜSETLERİ de mevcuttur.

SABRİ ACARSOY MAĞAZALARI
Tophane, Boğazkesen C. 155—174—175 İstanbul Tel: 49 18 76

(Yıldız: 667—149)

Akbaba

* Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası *

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden.

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Abone bedeli: Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. uçak masrafı ayrıca alınır.

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8-10 Daire: 3. İstanbul

Telefon : 22 18 11

İLAN FİYATI :

Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.

Bu gazete Basın ahlâk yasasına nymayı taahhüt etmiştir.

Fiatı : 100 kuruştur.

BASIN ILAN KURUMU

YURT İÇİ VE YURT DIŞI REKLAMLARINIZ İÇİN

HİZMETİNİZDEDİR

Genel Müdürlük :

Cağaloğlu, Türkocağı Caddesi No. 5
İstanbul

Telefon : 27 66 00 - 27 66 01

Telex adresi : BASINKURUMU

(Basın: 15495—148)

CEYMİS BONT

17

SAPKANIN ARKASINDA DÖNER NÜMARA:

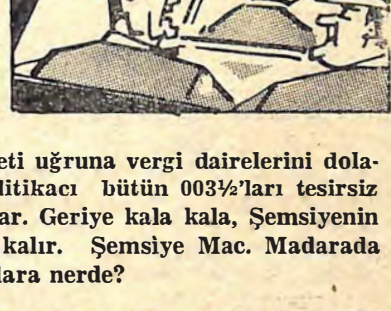
CEYMİS BONT CEKETİNİN KOLUNA SAKLADIĞI KONYAKTAN BİR MİK-DAR VAZOYA DÖ-KER ÇAKTIRMA-DAN...

SAKA SÖYLE-DİM, SAKA... HER NE KADAR SERBEST ÇALIŞIRSAM DA, VERGİ İŞLERİNDE SERBEST OLMADIĞIMI BİLİRİM TABİİ...

TAMAM, SERBEST KONUŞMAYA BAŞ-LADI BİLE KA-DIN...

BURDAKİ 00½ UN İFA-DESİ TAMAM! HADI ÖBÜR VERGİ DAİRELE-RİNİ DOLAŞALIM...

DOĞRUYU SÖY-LEMELİK. GÜZEL SEY... AMA UCU SÖZ HÜRRİYETİNE DOKUN-MAMALI... Dİ Mİ YA?.. YALAN-SIZ SÖZ HÜRRİYETİ Mİ OLUR?

Söz hürriyeti uğruna vergi dairelerini dolaşan Bont'la politikacı bütün 003½'ları tesirsiz duruma sokarlar. Geriye kala kala, Şemsiyenin içindeki 003½ kalır. Şemsiye Mac. Madarada ama, Mac. Madara nerde?

Bİ DAKKA! SUADAM BİRİNİ HATIR-LATTI BA-NA!

ALTINCI HİS BONTU YAKILTA-CAK MI BAKALIM?

TAMAM! SEM-SİYEDEN TANİ-DİM MADARA-YI...

ALAMAN MA-Lİ TÜKENMEZ KALEMLER... ON SENE GA-RANTİ BEY-LER...

HIMMM... VİNE KADIN PARMAGI... MADARA'NIN OYU-NU OLSA GEREK!

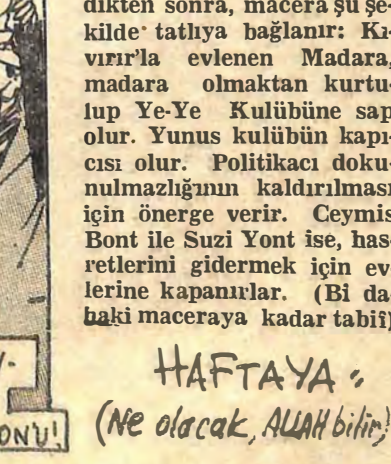
OKUYUCULARIMIZ. DİŞİ BONT SUZİ YONT'U HA-TIRLADILAR MI ACABA?..

SUZİİ! NE ARIYORSUN BURADA?

HASRETİNE DAYANAMA-DİM, GEL-DİM...

TAM ZA-MANINDA GELDİN!

BU RESTİM BONT HAY-RANLARINA İTHAF OLUNUR... BOŞUNA DEĞİL ÜSTADIN RAÇONU!

Söz hürriyeti uğruna, şemsiyenin içindeki son 003½'un da tesiri yok edildikten sonra, macera şu şekilde tathya bağlanır: Kıvrır'la evlenen Madara, madara olmaktan kurtulup Ye-Ye Kulübüne sap olur. Yunus kulübün kapıcısı olur. Politikacı dokunulmazlığının kaldırılması için önerge verir. Ceymis Bont ile Suzi Yont ise, hasretlerini gidermek için evlerine kapanırlar. (Bİ DA-BAKI MACERAYA KADAR TABİİ)

HAFTAYA (Ne olacak, ALLAH bilir!)

— 3 —

— Şart mı yahu?
— Şart!..
— Öyleyse çocuklar uyuduktan sonra.

— Öyle olsun... Bir de derler, fakirin çocuğu çok olur diye. Nerden olurmuş be!.. Biz de ötekiler gibi yatıp kalkarız. Hem de belki onlardan daha az fırsat buluruz... Ama onların çocukları olmaz. Neden olmaz? İşin dalgasını bilirler de ondan. Biz de dalgaya verecek para nerde?

Selâhattin gazetesini açtı. Fakat tir tir titriyordu.

— Hadi Mediha, seslen de şu kıza, çabuk çıksın, dedi.

Ana, oturduğu yerden bağırdı: — Haydi kız!.. Sevim!.. Baban dondu soğuktan.

Sevim, sutyenini takıyordu. Çocukların hepsi de başlarını ablalarından yana çevirmişler, sırtarak seyrediyorlardı. Ayhan:

— O torbayı memelerine niye takıyorsun? diye sordu.

Osman, ablasından evvel davranarak cevap verdi:

— Dik dursun diye.

— Pis, dedi Sevim, alırsam o yamuk kafanı, sokarım leğenin içine.

— Yalan mı söyledi çocuk? diye Asaf lâfa karıştı.

Abla kızdı:

— Bak Asaf, çok oluyorsun sen.

— Çok mu oluyorum? Peki, niye takıyorsun öyleyse?

— Sana nesi ulan?

— Memelerin dik dursun diye işte.

— Köpek!..

— Dik dursun diye işte, dik dursun diye. Var mı bir diyeceğin?

— Çağırırım ha babamı...

— Çağır!..

Sevim, «Baba» diye bağırdı. Arkasından Asaf'ın yüzüne bakarak:

— Gel artık, giyindim, dedi.

Selâhattin içeriye pofluyarak girdi.

— Kraliçe Farah'ı da geçtin kız. Ne bitmez yıkanmamış bu böyle? Allah bilmiş de, o kuvetli mi, kakıklı mı nedir işte, o banyolardan vermemiş bize. Namussuzum o zaman bir günde çıkmazdın içinden.

Sevim babasına güldü. Sonra:

— Çamaşır ister misin? diye sordu.

— Tabii ver ya, baksana üstüme başıma? Derimin içine işledi su...

Başını tavana çevirdi, yerdeki taslara baktı.

— Ulan burayı kalaycı dükkânına döndürmüşsünüz be. Akşam neyin içinde yemek yiyeceğiz?

— Sadece çocukların durduğu yer akmıyor, dedi Sevim.

— Hatırı kalmış. Oldu olacak, bir de orası aksaydı... Oraya da ben yatar, ağzımı tavana açardım.

Baba, çocukların aklına iş düşürmüştü. Hepsini birden damlalara ağızlarını açtılar. Bu arada tasın birini de devirerek, içeriye su içinde bıraktılar.

— Tamam ettiniz, dedi baba. İşte şimdi ummana çevirdiniz burayı.

Sevim, bir bez parçasıyla yerleri kuruladı. Baba:

16

— Hadi kızım çabuk ol, donumu çıkaracağım, dedi.

Bu kez çocuklar gözlerini babalarına diktiler. Onlar da, gözleri etrafı seçmeğe başladığı günden itibaren soyunan bir insanı seyretmek âdeti. Baba, gözlerin kendi üzerine dikildiğini görünce:

Gecekondu roman

— Çevrin ulan kellelerinizi, dedi.

— Ben de mi? diye sordu Ayhan.

Baba cevap vermedi ona. Ayhan, gözlerini iri iri açarak babasına baktı. Osman, arkası dönük sordu:

— Çok mu ısladın baba?

— İliğime kadar.

Asaf:

— Bak işte mebus olsaydın baba? dedi.

Çocuklar da evdeki mebus lâfına alışmışlardı.

— N'olacaktı sanki? diye sordu baba.

— N'olacağı var mı, şemsiyen olurdu.

— Gecekonduları görünce önüme germek için mi?

Çocuklar bir şeyler daha sordular babalarına ama, duymazlıktan geldi Selâhattin. Üstüne yamalı ceketini de geçirdikten sonra, elini cebine attı:

— Haydi bakalım Asaf, dedi. Bugün benim doğum günüm şerefine, elli kuruşluk yağ, kırk kuruşluk da mercimek al gel. Geriye kalan on kuruşla da iki tek birinci sigarası al. Şu birbuçuk lirayla da iki ekmek al. Sakın düşürmiyesin ulan, sonra Allah fakiri sevindireyim derken, büsbütün aç kalırız.

Ayhan:

— N'olursun baba, bana da mevlüt şekerini alsın âbim, dedi.

Baba güldü:

— Dişini sık biraz oğlum; daha ölmedik. Ölünce bol bol mevlüt şekerini yersiniz.

Asaf, yorganın içinden titriyerek çıktı.

— Helva da alayım mı baba? diye sordu...

— Al oğlum al!.. Elinde ikibuçuk lira var. Mercimek, yağ, ekmek al da, geriye artarsa onunla da, helva al, turşu al, kasaba git et al, baklava da al, Dedik ya bugün doğum günümüz diye.

Osman sordu:

— Doğum günü nedir baba?

— Bırak oğlum öğrenme. Nasıl olsa hayatta hiç yapamayacağın şeyi öğrenip de ne edeceksin?

— Hani o gün anlattığın füze mi bu baba?

— Füze füze, pastadan füze.

— Havaya mı atıyorlar pastayı baba?

Baba cevap vermedi. Geçenlerde okumuştğu gazetesinin birinde, Akli'na geldi şimdi. Bir füze milyonlarca liraya mal oluyordu... N'olurdu sanki, füze yapacaklarına, dünyada bu kadar aç insan varken milyonlarca lirayı havaya salacaklarına, çocuklara pasta dağıtsalar olmaz mıydı? Deliymiş şu insanlar, yerde bir yığın aç varken, havada ne ararlardı?

Asaf, pofluyarak glydi keten lâstiklerini. Dışardan Sevim:

— Giyindin mi baba? diye sordu.

— Giyinmek nesi? Kuşandım biie. Kılıçlarımı da taktım.

Üzerindeki yer yer erimiş keten caketin iki ucunu kavuşturmağa çalışıyordu. Sevim içeri girince:

— Bu caket giyince gençleşiyorsun vallahi baba dedi.

Selâhattin güldü...

— Öyle kızım öyle... Fakirlik ara sıra insanı genç yapar. Yeni bir caket, yeni bir gömlek veya sandıkta unutulmuş eski bir elbise... Ama,

ara sıra. Belki de, sekiz on yılda bir.

Eski caketin cebine attı elini. Eski bir oy pusulası geçti eline.

— Bu da caket gibi sararmış solmuş, dedi.

— Ne? diye sordu Sevim.

— Oy pusulası kızım, oy... Baksana şu üstündeki isime? Bekir Yıldız. Herifin surati mebus olmadan evvel irin gibiydi. Şimdi kan çanağına dönmüş. Yoksa şu kan bağışlarını bunlar mı satın alıyorlar? Vay anasına yandığının vay!.. Herif kırk kere geldi gittiği bu gecekondu-lara. Size şöyle evler yapacam, böyle evler yapacam, asansörlü apartmanlar yapacam, köpeklerinize bile oda vereceğim, dedi.

— Çok verdi, dedi Sevim.

— Verdi kızım verdi. Baksana şu helâmıza; onun zamanında inşa etmedik mi?

— Ona nesi?

— Ona nesi olur mu kızım? Onun dört yıllık devresinde yapabildik biz bu helâyı. Daha önceleri, haydi çalı dibine...

— Sen de buna helâ mı diyorsun baba? İnsan bir oturmaya görsün, Ayazpaşanın konağı.

— Altında çukuru var ya kızım.

Dışardan Mediha'nın sesi duyuldu.

— Sevim! Şu sıkıttığım çamaşırları asiver.

— Böyle anana kızım, dışarı assın.

— Dışarıyın içerinin ne farkı var baba? İçeri de öyle yağmur, dışarı da. Ben hep nerede yatacağımızı düşünüyorum.

Baba kayıtsızca:

— Dua ederiz kızım, dedi.

— Sabaha kadar mı?

— Yoo, yağmur dinene kadar.

Ayhan:

— Ben burada yatarım baba, dedi.

Baba cebinden yarım bir sigara çıkararak ateşledi. Sonra Ayhan'a dönerek:

— Sen içme ha oğlum e mi? dedi.

— İçmem baba. Sen neden içiyorsun?

— Zenginlikten oğlum...

Ayhan ellerini çırpı.

— Benim babam zengin, dedi.

Sonra yüzünü buruşturdu.

— Madem zengin de, niçin yorganla ısınıyoruz baba?

Baba, altı yaşındaki çocuğunun sorusuna ne cevap vereceğini bilemedi.

— Uzun etme cinik, dedi. Bu dünyada kimi parayla ısınır, kimi de yorganla.

— Bana da para versene baba...

Ayhan, minik dünyasından, minik gözlerle bakıyordu babasına. O gözlerle görüyordu babasını... Şakakları kırışmış, sakalları bir karış uza-

mış bu adam, ancak kırk yaşların daydı. Ama kahr, ama çile, herkesten evvel ihtiyarlatmıştı onu. Gözlerinin yanındaki yol yol kırışıklıklar, yüzünde bıçak yarası gibi derin çile oyukları vardı...

Ayhan bu oyuklara, neden diye bakıyordu... Bilmiyordu çileyi daha... Hattâ fakirliği de.

Sevim, babasının sırlısklam pantolonunu eline aldı.

— Çok ıslanmışsın baba, dedi.

— ısladım kızım.

— Bir örtü altına çekilseydin.

— Haydi ben çekildim, ya araba, ya tatlı? Onu nereye çekeydi. Tatlı benden kıymetliydi kızım; üstüne caketimi örttüm; koşturdum eve.

Öyledir kızım, bazı eşyalar, bazı hacetler vardır ki, insanlardan daha kıymetlidir. Bir düşünsene!.. Zengin otomobilinin garajı, şu bizim gecekonduyun yanında, Kral Faruğun sarayı gibi kalır.

Asaf içeriye söge saya girdi:

— Bundan sonra bakkal tek tek sigara vermeyecekmiş, dedi.

— O da nedenmiş? diye sordu baba. Zengin oldu o da. Anlamaz artık fakirin halinden. Ulan deyyusun oğlu, bir düşünsene, her ay en azından elli liralık alışveriş ediyorsun. Sen şu düzünün yaptığına bak? Ver o on kuruşu bana.

Asaf korkarak:

— Şeker aldım, dedi.

Baba kızdı:

— İyi bok yedin e mi? Ben sigarasız ne yapacağım şimdi? Aman Allahım!.. Kız Sevim!..

Sevim, içeriye koşturdu:

— Ne var baba?

— Al şu yirmibeşliği, sen git bari şu Gâni denen hırpoya... Babam beş tane sigara istiyor de.

Sevim yirmibeşliği aldı. Kurumamış saçlarının üzerine beyaz bir yağlık bağladıktan sonra, bakkal Gani'nin yolunu tuttu.

Dükkânın içinde birileri vardı. Sevim onların çıkmasını bekledi. Onlar çıkınca içeriye daldı.

— Gani âbi, dedi.

Bakkal Gani, Sevim'in sesini işiti- tir işitmez:

— Buyur, dedi.

— Yirmibeş kuruşluk sigara.

Bakkal Gani, altı tane birinci sigarasını temiz bir kâğıda sardıktan sonra:

— Kusura bakma Sevim, dedi, sigaralar daha yeni geldi. Asaf geldiğinde yoktu. Dinime Allahıma yoktu, yoksa... Senin hatrın için...

Sevim, bakkalın sözünü keserek:

— Biliyorum, dedi.

Bakkal, sâfi incir ezmesinden yapılmış şekerlere el atarak, bir tane Sevim'e uzattı:

— Buyur ye Sevim.

— İstemem, sigarayı ver...

— Bal gibi kız. Niye yemiyorsun?

— Yemiyorum, ver sigarayı.

— Ye kız, hatırım için ye!..

— Yere girsin senin hatrın. Ver sigaraları!

— Fikret verse yerdin ama...

— Bok ye sen e mi? Sana ne Fikret'ten?..

— Almaz kızım seni Fikret almaz. Ama ben!..

— Ama sen? Ne kuduzsun sen.

(Devamı var)

Milletler Gülüyor

Su gibi

İki hoppa genç kız arasında:
— Nâzancığın, müjde: Evleniyorum..

— Yaaa, kiminle?
— Bir bahriyeliyle..

— Bu da nereden çıktı kuzum? Malûm ya, bahriyeliler hiç evlerinde oturmazlar, biraz da denizle evlidirler onlar.

— Olsun, yine de yılda bir iki ay birbirimizi görürüz..

— Yeter mi bu kadarı senin için?
— Yeter elbette: Bir iki ay dediğin nedir, su gibi gelir, geçer..

Acayip sesler

Hasta, doktora:
— Doktorcuğum, ben hastayım, bana bir şeyler oluyor..

— Ne gibi meselâ?
— Kulağına sesler geliyor arasıra, acayip bir takım sesler..

— Yaaa, cidden garip.. Pekiy, ne diyor bu sesler size?

— Bilmem, kulaklarım pek ağır işitir..

Şu terziler!

Hamfendi, terziden gelen yeni elbisesini giyer, ayna karşısına geçip hayran hayran kendini seyreder: Elbise cidden zengin, bir o kadar da dekoltedir:

— Ah şu terziler, diye mırıldanır, insanı şaşırtıyorlar: Elbise modeline mutlak kendilerinden bir şeyler katıyorlar..

Kocasını dayanamaz:
— Evet, buna karşılık kumaşın büyük bir kısmını da iç ediyorlar..

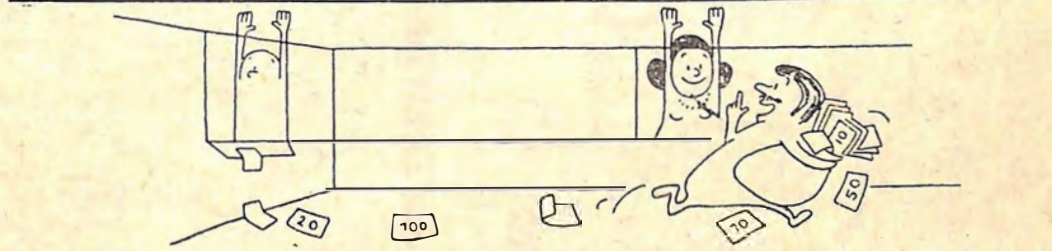
Yüksek ökçe

Lâf ökçeden açılmıştı. Biri ötekine sordu:

— Kadınların baş belâsı — bir bakıma erkekler için de öyle ya.. — yüksek ökçeyi kim icat etti, biliyor musun?

— Hayır, bilmiyorum.

— Yine bir kadın: Kendisini alnından öptürmek isteyen bir kadın..

Yazısız

Hep kraliçe mi?

Kral, kadınlara düşkünlüğünü oluorta tenkid etmekten çekinmeyen saray baş piskoposunu, üç gün ardı ardına yemeğe alakor:

— Monsenyör, keklik seversiniz, diye duydum.

— Severim haşmetmaab.

— Afiyet olsun.

Bir gün keklik, iki gün keklik, üç gün keklik, piskopos cenaplarına gına gelir, dayanamayıp sorar:

— Haşmetmaab, affedersiniz, hep keklik, hep keklik mi?

Kral taşı gedğine koyar:

— Monsenyör, mazur görün, hep kraliçe, hep kraliçe mi?

Gerçek

İki genç kadın arasında:

— Demek evleniyorsun Mariciğim, ciddi mi?

— Hayır, gerçek sadece..

Manto

Kadın, yıllardır kürklü manto diye tutturmuştu:

— Kürkü olsun da ne renkte, ne kalitede olursa olsun, razıyım, diyordu.

Nilayet kocası dayanamadı, karısını aldı, bir kürkçü mağazasına götürdü. Kadın, siyah üstüne ucuzca bir kürklü mantoyu beğendi. Bir iki akşam sonra karı koca Şanzelizede tur atmağa çıktılar. Kalabalık arasında karşıdan muhteşem bir araba sökün etti, içinde beyaz vizon kürke bürünmüş bir kadın kurulmuş oturmakta.. Heyecanla kocasını dürttü:

— Bak, işte, görüyor musun? Benim yıllardır hasretini çektiğim manto böyle bir mantoydu. Adam baktı ve lâkayt, cevap verdi:

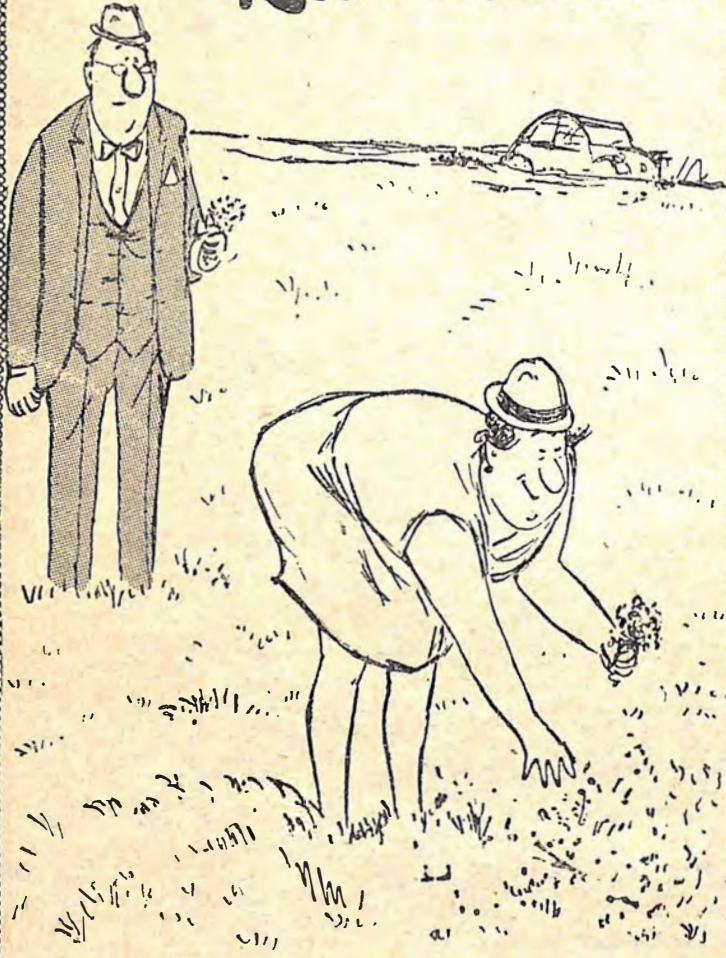
— Pekiy be iki gözüm, neye siyah renklisini seçtin öyleyse..

— Öyle utangaçım ki, ellerimi nereye koyacağımı bilemiyorum!

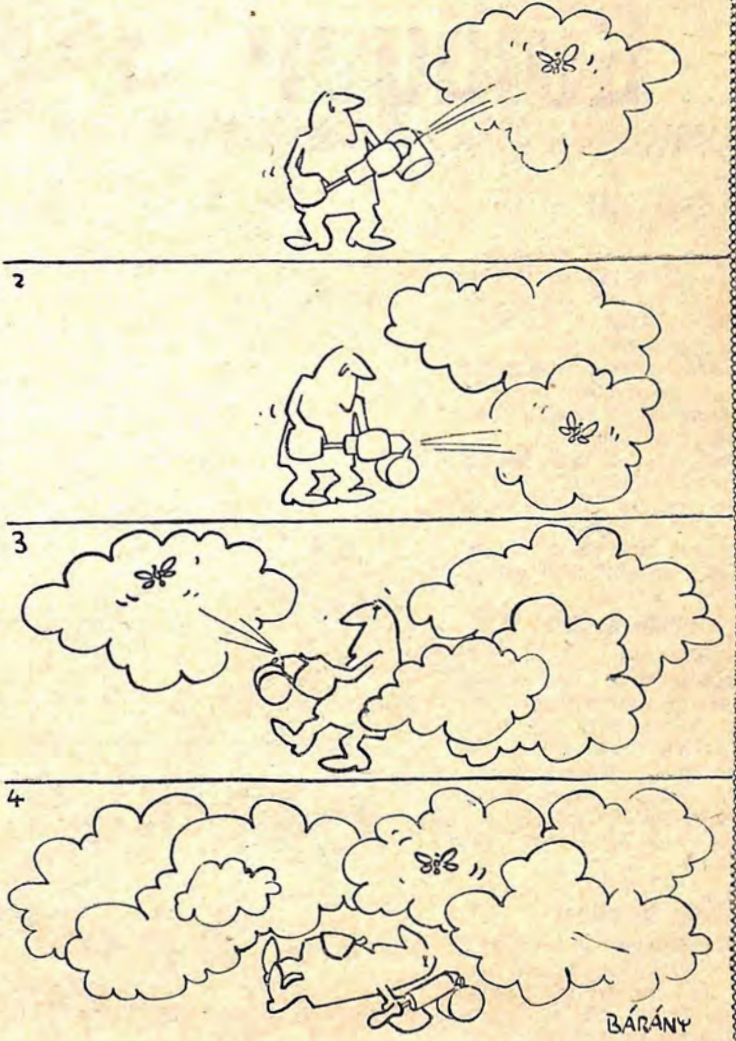

Yazısız

Dünya Karikatürleri

-CAPKIN !.. BACAĞLARIMI SEYRETMEK İÇİN ÇİÇEK TOPLATTIRIYORSUN BANA DEĞİL Mİ ?..

YAZISIZ

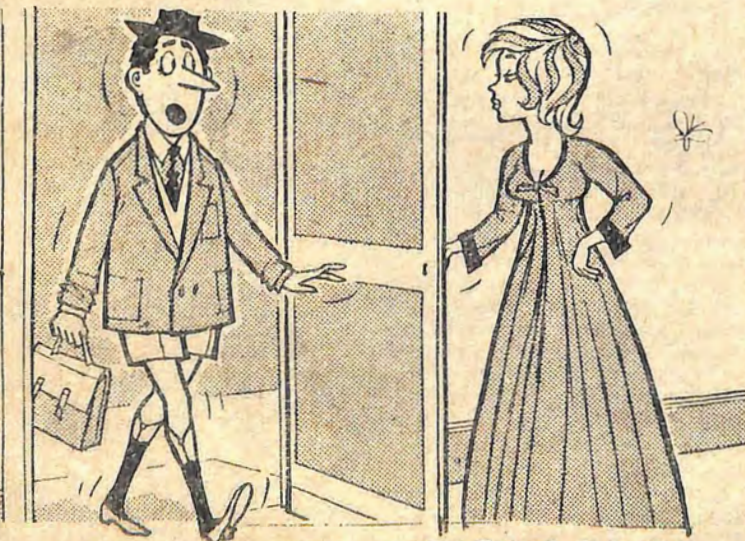
BÁRÁNY

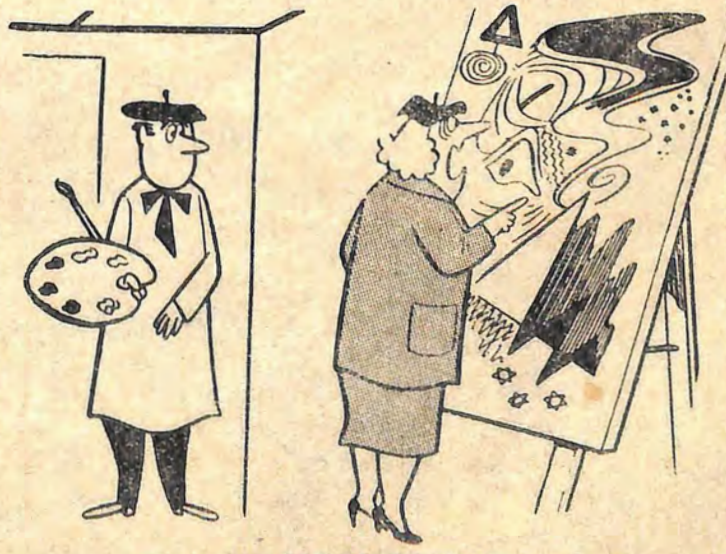
YAZISIZ

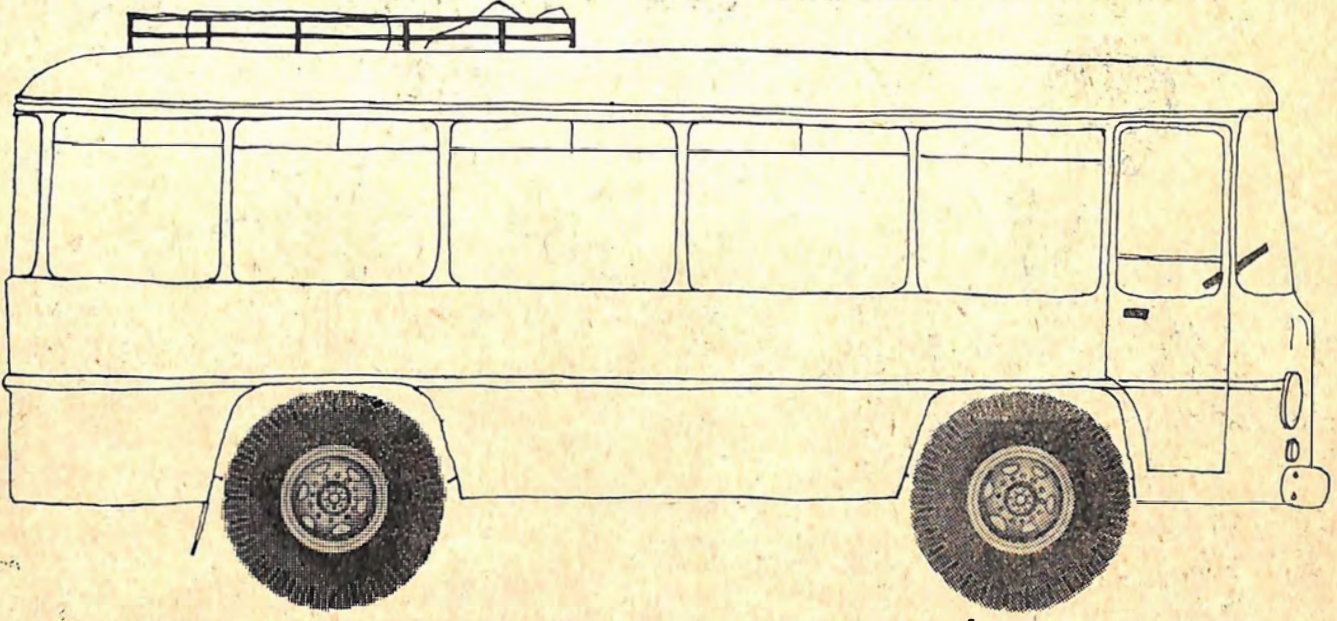
YAZISIZ

-AYOL KISA ETEK MODASINA BENİM YERİME SEN Mİ UYDUN ?..

-BANA MASAL OKUMA HERİF!.. KİM BU KARI ?..

FISK demek...Emniyet demektir !

ENDİŞESİZ VE RAHAT BİR YOLCULUK İÇİN VASİTANIZ KADAR LÂSTİKLERİNİZ DE SİZE GÜVEN VERMELİDİR

Vasıtaların sürat kabiliyetinin artması ve daha kuvvetli frenler icad edilmesi yüzünden lâstikler üzerindeki yıpratıcı tesirler gitgide çoğalmaktadır. Bu yıpratıcı tesirler ancak itina ile imal edilmiş yüksek kaliteli lâstikler ile giderilebilir.

Fisk lâstikleri fazla yüke, sarsıntılara ve en sert darbelere karşı çok dayanıklıdır.

Geniş tabanı, dişlerinin özel şekli ve yumuşak yanakları sayesinde Fisk her türlü yola kolaylıkla intibak eder. Vasıtanızın motorunu yormadan tam çekiş sağlar.

Fisk'te süper kauçuk POLI-B vardır. Fisk kolay ısınmaz. Münhasıran naylon ipeliklerle imal edilen Fisk, kilometreleri aşarken can ve mal emniyeti bakımından her an güvenebileceğiniz lâstiktir.

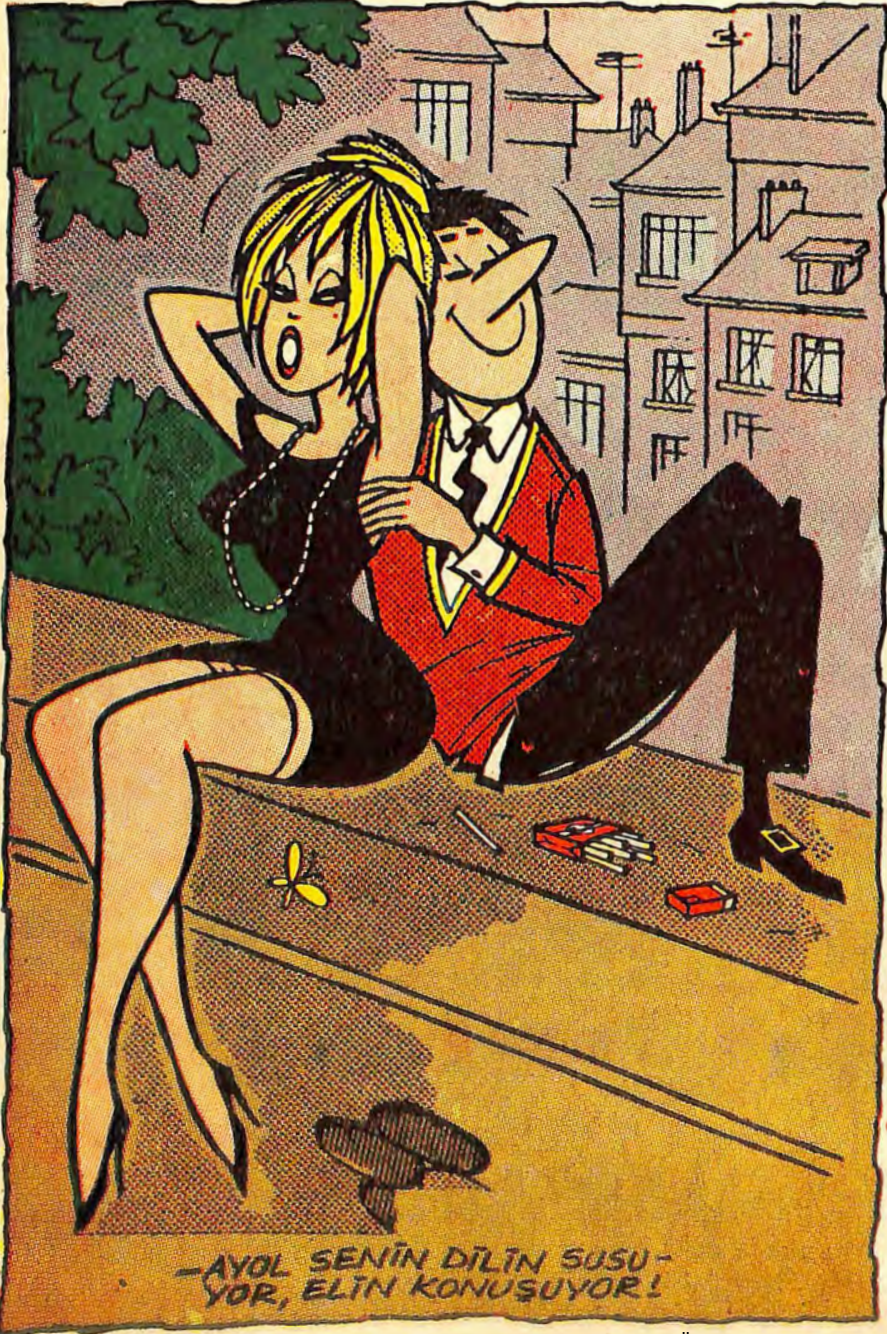
Bir vasıtayı geçerken kayma veya savrulma ihtimali ile karşı karşıya kalabilir, bankete inmeğe mecbur olabilirsiniz. Rahat ve emin bir geçiş, kaliteli lâstiklerle daha kolay olur.

FISK

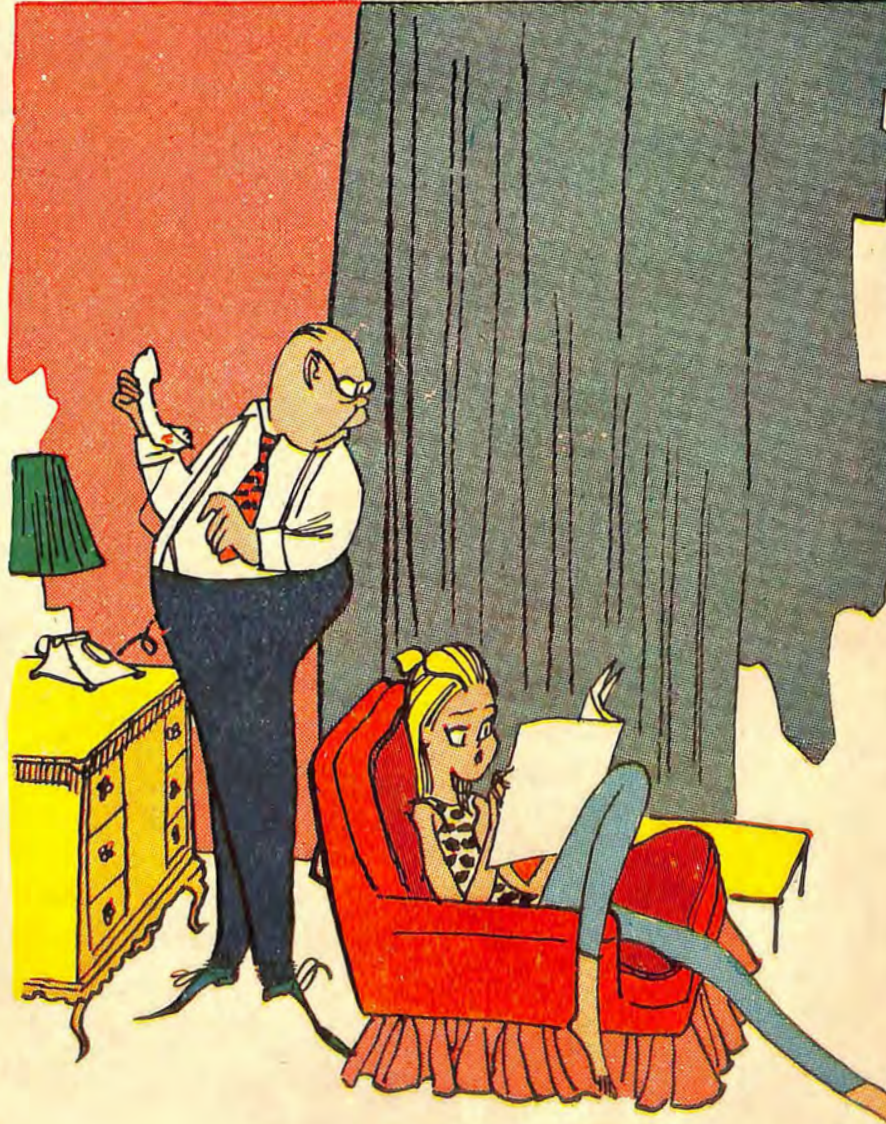
"Çocuklu" lâstik FISK yolculukta emniyettir

-YAAA, DAHA EVLENMEDEN BE
Nİ ATLATIYORSUN HA?

-AYOL SENİN DİLİN SUSU-
YOR, ELİN KONUŞUYOR!

-NİŞANLINLA KONUŞTUKTAN SONRA TELE-
FONDAN ÖPÜCÜK İZLERİNİ SİLMEYİ UNUTMA!